

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΑΓ. ΦΙΛΟΘΕΗΣ 49 - Τηλ. 227 689 | 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1969 | ΑΡΙΘ. 1

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Ο
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Π ρ ό ς

Τὸ Εὐσεβὲς Πλήρωμα

Τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἀγαπητοί μου ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί,

Εἰς τὸν τιτάνιον πέριξ καὶ ἐντὸς ἡμῶν τῶν ἰδίων διεξαγόμενον πνευματικὸν ἀγῶνα ἢ ὑπόμνησις τοῦ ἀγγελικοῦ μηνύματος, ὅτι «ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτῆρ», θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτελῆ τὴν πλέον χαρμόσυνον ἀγγελίαν καὶ δι' ἓνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντας ὁμοῦ τοὺς ἀνθρώπους. Διότι εἶναι τόσα τὰ ἀτομικὰ καὶ γενικώτερα προβλήματα, τὰ ὁποῖα σήμερον ἀντιμετωπίζομεν, καὶ τοιαύτη ἢ κρισιμότης τῶν καιρῶν, τοὺς ὁποίους διερχόμεθα, ὥστε τὸ περὶ Σωτῆρος μῆνυμα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀμεσῶς νὰ ἠλεκτρίζῃ τοὺς πάντας.

Παρὰ ταῦτα, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐθισθέντες νὰ ἀκούωμεν ἕκαστοτε τὸ περὶ Σωτῆρος ἀγγελ-
μα ὡς μίαν ἐκ τῶν καθιερωμένων ἐκφράσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ θεωροῦντες αὐτὸ ὡς ἀναφερό-
μενον εἰς τὴν στενῶς θρησκευτικὴν σφαιρὰν, οὔτε κ' ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐξετάσωμεν, ἂν τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο μῆνυμα τῆς νυκτὸς τῶν Χρι-
στογενῶν ἔχῃ σημασίαν καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ζῶντας σήμερον, 1968 ἔτη μετὰ τὴν Γέννη-
σίν Του. Δηλαδή, οὔτε κ' ἐξετάζομεν, ἂν ὁ

ἐνανθρωπήσας τότε Σωτῆρ εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ Ὅποιος θὰ δώσῃ τὴν λύσιν καὶ εἰς τὰ σύγ-
χρονα ἀτομικὰ καὶ γενικώτερα προβλήματα καὶ ἂν ἢ κατεύθυνσις, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ἐχάραξε διὰ τὴν ζωὴν μας, εἶναι ἢ ἀπαιτουμέ-
νη, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν.

Ὅτι ὑποσυνειδήτως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς σκέ-
ψεως καὶ τῆς στάσεως τῶν περισσοτέρων εἶναι, ὅτι ἡ ἐποχὴ καὶ οἱ ἄνθρωποι πρὸς τοὺς ὁποίους ἐλέχθη τὸ ἀγγελικὸν μῆνυμα μᾶς φαίνονται, ὅτι χρονικῶς εἶναι πάρα πολὺ ἀπομεμακρυ-
σμένοι ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐξ αὐτοῦ δὲ συνάγομεν ἐν συνεχείᾳ τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ μῆνυμα ἐκεῖνο ὄχι μόνον δὲν ἀφορᾷ εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἀφορᾷ. Νομίζουν πολλοί, ὅτι τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἄνθρωποι κατῶρθωσαν νὰ περιστρέφονται πέριξ τῆς σελήνης, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν ὅσα ἐλέ-
χθησαν πρὸς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὡς ταχύ-
τερον μεταφορικὸν μέσον εἶχον τὰ ὑποζύγια. Μὲ πολλὴν συγκατάβασιν ἐπιτρέπουν νὰ θεω-
ρῆται ὁ Σωτῆρ ἀπαραίτητος μόνον δι' ὅσους αἰσθάνονται τῆς ἁμαρτίας τὴν ἐνοχίαν.

Ἄλλ' ἢ ἁμαρτία εἶναι ἀκριβῶς ἡ ρίζα τῆς σημερινῆς κακοδαιμονίας μας, διότι ἡ ἁμαρ-
τία εἶναι ὅτι ἐπὶ τὸ κοσμικώτερον λέγεται κακία. Καὶ τὸ ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερον πολλὴ καὶ δυσβάστακτος κακία δυνάμεθα νὰ τὸ διαπιστώσωμεν καὶ μόνοι μας, διότι τὴν αἰσθανόμεθα νὰ ἐμφωλεύῃ μέσα εἰς τὴν καρ-

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ*

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχᾳ, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ, Κύριε Ἀθηναγόρα, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ σήμερον εὐφρανέσθωσαν! Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι πνευματικῶς πανηγυρίζωμεν! Θελητῆς γὰρ ἐλέους ὑπάρχων ὁ Θεὸς ἡμῶν τὸν τῆς δοθείσης ἀγίας ἐντολῆς παρακούσαντα καὶ τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὁ-

* Ὅμοια Γράμματα ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς Ὀρθοδόξους Πατριάρχας καὶ τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

φεως ὑπαχθέντα, ὥστε ἐν ἑαυτῷ θαρρεῖν ὡς πάντα δυναμένῳ κρίναι τε καὶ ποιῆσαι ὀρθῶς καὶ «τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεὸς» διαποροῦντι ἐν παντί, οὐκ ἀπόσατο εἰς τέλος, οὐκ ἐβδελύξατο, ἀλλ' ἐπιδημήσας δι' ἑαυτοῦ ὄλον τῆς φθορᾶς ὑπάρχοντα Θεοῦ τὸν κατ' εἰκόνα γενόμενον ἐρρῦσατο καὶ εἰς ἀφθαρσίαν μετεστοιχείωσεν. Οὔτε γὰρ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἦλθεν, οὗ ἐν τῇ χειρὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν. Ἠγαλλιάσαντο τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, ἰδόντα Αὐτὸν ἐρχόμενον ἐν ἐλέει καὶ ἐπεκρότησαν τοῖς κλάδοις! Ἐχόρευσεν ἡ κτίσις πᾶσα καὶ ἐσκίρτησεν! Ἀνακαλέσαι γὰρ αὐτὴν παραγέγονεν ὁ Χριστός.

δίαν μας καί, «ὡς λέων ὠρυόμενος ζητῶν τίνα καταπίη», νὰ περικυκλώνη τοὺς πάντας.

Ἐπὶ πλέον, τὸ ἀγγελικὸν μήνυμα περὶ τοῦ Σωτῆρος μᾶς εἶναι καὶ σήμερον ἀπαραίτητον, διότι «ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου», ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος, ὁ Ὅποιος δύναται νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ ἀγχώδη ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα κατατυραννοῦν τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους, ἰδιαίτερος δὲ τὴν Νεότητά. Διότι Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος, ὁ Ὅποιος μᾶς ἀποκαλύπτει περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Σύμπαντος καὶ τῶν ὄντων, περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τῶν γενικωτέρων ἠθικῶν κανόνων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ ρυθμισθῇ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον καὶ ὡς κοινωνικὸν κύτταρον τὴν ζωὴν του.

Ἀγαπητοί μου ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί,

Παριστάμεθα καθ' ἡμέραν μάρτυρες τῆς ἠθικῆς ἐξαθλιώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν κατανοῦν ὅσοι εἶτε δὲν γνωρίζουν εἶτε δὲν θέλουν νὰ θέσουν ὡς ρυθμιστὴν τῆς ζωῆς των τὸν Σωτῆρα Κύριον. Εὐτυχῶς, κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν, τὸ ἔθνος ἡμῶν ἔχει ἀποδυθῆ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1967 εἰς ἓνα ἔντονον καὶ συστηματικὸν ἀγῶνα ἠθικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ὀλομεροῦς ἐξυψώσεως. Ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμός, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπαραίτητος, ἵνα ἐπανεύρωμεν καὶ ἐπιτύχωμεν τὸν ὀρθὸν προσ-

ανατολισμόν, μᾶς ἔχει δοθῆ. Εἶναι ὁ ἐκ τοῦ ταπεινοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ ἀνατείλας Ἡλίου. Εἰς Αὐτὸν ἄς καταφύγωμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας. Καὶ ἄς προσπαθήσωμεν, βαδίζοντες πιστῶς ἐπὶ τὰ ἴχνη Του, καὶ καταβάλλοντες πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰ διδάγματά Του, καταθέτοντες ὡς πολῦτιμα δῶρα τὴν προθυμίαν μας νὰ μεταβάλωμεν εἰς ζωὴν καὶ πρᾶξιν τὰ μεγάλα διδάγματά Του περὶ ἀγάπης καὶ ἀδελφοσύνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, περὶ ἐνότητος μεταξὺ τῶν φερόντων τὸ ὄνομά Του καὶ περὶ τῆς εἰρήνης Του, τὴν ὁποίαν εἶναι δυνατόν νὰ διαφυλάττωμεν, ἀκόμη καὶ ἐν ὥραις τῶν χειροτέρων περιπετειῶν. Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ἂν θὰ πιστεύσωμεν ὄντως, ὅτι «ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ» καὶ ἐὰν εἴμεθα πρόθυμοι νὰ καρπωθῶμεν τὰ πλούσια πνευματικὰ ἀγαθὰ τῆς ὑπερφουῶς καὶ σωτηριώδους Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεέμ, ἐφαρμόζοντες τὰ θεῖα διδάγματα τῆς θείας Οἰκονομίας εἰς τὴν ζωὴν μας.

Ἡ χάρις τοῦ ἐν τῇ ταπεινῇ Φάτνῃ ἀνακλιθέντος Σωτῆρος ἡμῶν καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνάρχου Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου καὶ ζωοποιοῦ Πνεύματος εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Εὐχέτης ὑμῶν πρὸς Κύριον

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Καὶ δὴ! Τῶν ἀνθρώπων ἐκάστου τῇ δέῳ τῇ ἰδίᾳ πλανωμένων καὶ τῶν ἀγγελικῶν τάξεων σαλευομένων, ἔλθοῦσα — ὡς γέγραπται — ἡ πίστις, Χριστός, τοὺς μὲν ὡς ἀλήθεια ἐφώτισε καὶ τῆς πλάνης ἠλευθέρωσε τῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἔχουσα ὁδοῦ, τῆς ἀσφαλῶς φερούσης ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως διδάξας, τοὺς δὲ σαλευομένους ὑπὸ τοῦ γαβανίτου λογισμοῦ «εἰ λυσιτελεῖ τὸ πειθαρχεῖν Θεῷ» ἀλλοὺς νόας ἔστησεν ὡς ἐπὶ πέτραν, ἀπαρραλογίστως αὐτοῖς σημάνας, ὅτι πᾶν γόνυ κάμψει ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων. Οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ γέγονε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς πᾶσι· τοῦ μὲν μὴ ἐξεῖναι φρονεῖν ὑπὲρ ὃ δεῖ φρονεῖν τῷ γεννηθῆναι ἐν σπηλαίῳ, τοῦ δὲ μὴ πεποιθῆναι ἐφ' ἑαυτοῖς τῷ τὰ πάντα τῷ Ἀνάρχῳ ἀνατιθέναι Πατρὶ καίτοι μὴ εἰσακουσθεῖς ὁ συνάναρχος, τοῦ δὲ μὴ δεῖν ταῖς τῆς καρδίας ἐξακολουθεῖν ματαίαις ροπαῖς τῷ ὑπήκοος γενέσθαι μέχρι θανάτου.

Ἐλθούσης οὖν τῆς πίστεως Χριστοῦ, μία ποιμνὴ γέγονεν ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων καὶ μία Ἐκκλησία ἱερῶς περὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ χορεύουσα καὶ ὄσμητι συμφώνῳ αὐτὸν μεγαλύνουσα ἐπὶ τῷ ἔλεει αὐτοῦ καὶ τοῖς οἰκτιρμοῖς τὸν κοινὸν σωτῆρα καὶ εὐεργέτην. Καὶ αὐτὸς μὲν ὑπερβολῇ ταπεινώσεως λοθῶν δυνάμεις ὑπερκοσμίου ὄσας ἐν γῆ ἐτέχθη ὑπὸ τὸ σπήλαιον· ἀλλ' ὁ τῇ ἐνσάρκῳ αὐτοῦ παρουσία φωτισθεῖς Οὐρανὸς πᾶσιν ἐκήρυξεν, ὥσπερ στόμα τὸν ἀστὲρα προβαλλόμενος. Ἀκούσατε ὄρη καὶ βουνοὶ καὶ ἡ περὶχωρος τῆς Οἰκουμένης ἀπάσης. Τῆς ἀψύχου τοίνυν καὶ νεκρῆς ὕλης συναγειρομένης ἐπὶ τῷ τόκῳ τῆς Παρθένου ἀκουτισθῆναι ἀγαλλίασιν καὶ τὸν ἐπὶ ταύτῃ αἶνον ἀναβοώσῃ, ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ λογικοὶ ὑπάρχοντες ἑαυτοὺς βιάσωμεν ἐκτενῶς ἀλλήλους ἀγαπᾶν καὶ τῷ τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος θελήματι ἀπαραχωρήτως ἔπεσθαι μίαν σὺν ἀγγέλοις χοροστασίαν στήσαντες θεοπόθητον τὸν ποιμένα ἡμῶν δι' ἡμᾶς γενόμενον ἀμνὸν ἄμωμον δοξολογῶμεν ἐν ἐνὶ στόματι λέγοντες: «Δόξα τῷ τεχθέντι Θεῷ». Οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ τὴν διακονίαν τὴν ἐμπεπιστευμένην δοξάζοντες προσπέσωμεν αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ εἰς τὴν ἡμῶν μέριμναν ἐναποτεθέντος ποιμνίου αὐτοῦ καὶ τῆς τούτου σωτηρίας προνοοῦμενοι καθικε-

κετεύσωμεν αὐτόν: Καθοδηγήσαι ἡμᾶς τε καὶ τοὺς Αὐτοῦ πάντας τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονεῖν καὶ μὴ φιλοπρωτερότητα τῆς τοῦ Χριστοῦ ποιμνῆς ἢ ἀλλήλων ἄρχειν ἐπιζητεῖν, ἀλλ' ἐν ταπεινοφροσίνῃ χριστομιμῆτῳ τιθέναι ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῶν προβάτων, τὰ τῆς ἐνώσεως πάντων τὸ Αὐτοῦ ὄνομα ἐπικυλούμενον μεριμνῶντας, ἵν' οὕτω συντριβῇ ὁ βίθιος δράκων, ὁ τὸν χιτῶνα τὸν ἄρραφον σχίσας καὶ τοσοῦτους ἀγαπῶντας Αὐτὸν τῆς ἀληθείας ἀπαγαγὼν καὶ ταῖς ὁδοῖς τῆς πλάνης καὶ ἀπωλείας ἐξακολουθεῖν περαπίστας. Κατευθῆναι δὲ καὶ τὰ διαβήματα τῶν προϋσταμένων τῶν ἐθνῶν τὰ τῆς εἰρήνης φρονεῖν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτῶν ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν. Φωτίσαι τε πάντας, μὴ πρὸς σελήνην καὶ ἀστέρων μόνον προσανέχειν τὸν νοῦν καὶ ἐκεῖσε τὰ ἑαυτῶν σώματα ἢ ποήματα εἰς ἐνδείξειν τῆς κατὰ τὴν πρώτην εὐλογίᾳ τοῦ ἀνθρώπου κυριαρχίας ἀνσβιβάζειν ἐθέλειν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕψος ἔλκειν τὰς ἡμῶν ψυχὰς, τὴν μετὰ τοῦ Πατρὸς ἐνωσιν ἐπιποθούσας. Προϋρογιατίτατα δὲ ἐκτενῶς δεόμενοι τοῦ ἐν σπηλαίῳ τεχθέντος, αἰχμαλωτίσαι πάντα τὰ νοήματα εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ, καὶ πάσας τὰς καρδίας εἰς τὸ αὐτὸ τιθέναι τὴν ἀρχὴν τῆς εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἀνεκκλήτῳ ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησεν ἡμῖν χαίρειν εἰς τὸ πᾶν στόμα αὐτῷ ἀπαύστως βοᾶν: Δόξα τῷ δι' ἡμᾶς καὶ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσαντι Θεῷ τῶν πάντων.

Τῆς παγκοίνου ταύτης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως κοινωνοὶ καὶ ἡμεῖς, κατ' ἔθος ἀρχαῖον ἤκομεν τὰ γράμματα ἡμῶν ταῦτα διαπέμψαι τῇ Ὑμετέρᾳ θεοφρονητῳ καὶ περιποθητῳ ἡμῖν Παναγιότητι, δι' ὧν τὰς εὐλικρυνεῖς καὶ ὑποκαρδίους ἡμῶν εὐχὰς διερμηνεύομεν Αὐτῇ τε, τῇ περὶ Αὐτὴν χορεία τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ παντὶ τῷ ἐμπεπιστευμένῳ Αὐτῇ λαῷ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐν Χριστῷ τεχθέντι θερμῶς καὶ μετὰ τῆς ἐν Αὐτῷ πλήρους ἀγάπης κατασπαζόμενοι τὴν Ὑμετέραν γερασμίαν Παναγιότητα, διατελοῦμεν

Τῆς Ὑμετέρας θεοτιμῆτου Παναγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὄλος πρόθυμος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

“ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πᾶς εὐσεβὴς Χριστιανός, ἐπιθυμῶν νὰ παρακολουθῇ τὴν ζωὴν καὶ δρᾶσιν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, δύναται ν' ἀποκτήσῃ ἄριστον Ὁδηγόν, ἐγγραφόμενος συνδρομητῆς εἰς τὸ Ἐπίσημον Δημοσιογραφικὸν Ὅργανον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Μετὰ τοῦ Περιοδικοῦ τούτου θὰ λαμβάνῃ συγχρόνως καὶ τὸ Περιοδικὸν «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ».

Εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» δημοσιεύονται κύρια ἄρθρα ἐπὶ σπουδαίων ἐπικαίρων ζητημάτων. Ἐπίσης ἐκκλησιαστικοὶ Νόμοι καὶ Διατάγματα, Γνωμοδοτήσεις, Ἐγκύκλιοι καὶ Ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁμοίως Εἰρηνικὰ Γράμματα ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν Ἱγυετῶν, Ἐόρτια Γράμματα, σπουδαῖα ἄρθρα Ποιμαντικά, Δογματικά, Πατερικά, Ἀπολογητικά, Φιλοσοφικά, Ἱστορικά, Ἠθικοκοινωνικά, Παιδαγωγικά, ἔτι δὲ εἰδικώτερα ἄρθρα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν Χριστιανικὴν Τέχνην καὶ Ἐπιγραφικὴν, ὡς καὶ Ἐποικοδομητικά ἄρθρα Ψυχολογικά, ἀναφερόμενα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς Ποιμαντικῆς Θεολογίας καὶ τῆς Λειτουργικῆς καὶ ἄρθρα σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν Ἱεραποστολήν. Σὺν ἐπὶ τούτοις δημοσιεύονται ἄρθρα Ἀγιογραφικά καὶ Ἐρμηνευτικά εἰς πάντα τὰ βιβλία τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὡς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναπτύσσονται ἐπὶ Ὁρθοδόξου βάσεως αἱ σχέσεις τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ παρέχονται ἡ λ ε γ μ έ ν α ι εἰδήσεις ἐπὶ τῆς ὅλης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Τέλος, καταχωροῦνται ἐν τοῖς Χρονικοῖς εἰδήσεις, ἀναφερόμεναι πρωτίστως εἰς τὴν ὅλην ζωὴν καὶ δρᾶσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, ὡς καὶ εἰς πάντα τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, ἡγουμένου τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς πνευματικῆς κορυφῆς τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας. Παρακολουθοῦνται ταῦτα ἐν τῇ κυρίᾳ Αὐτῶν ζωῇ καὶ δράσει καὶ παρέχονται εἰδήσεις περὶ τε τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ περὶ πασῶν τῶν ἀνά τὴν

Οἰκουμένην Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἤτοι περὶ τῶν λοιπῶν σεπτῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ρωσσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, ὡς καὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας, Φιλανδίας, καθὼς καὶ τῶν Ἀρχιεπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων, τῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἤτοι τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, τῆς Δωδεκανήσου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων, τῶν Μητροπόλεων Γαλλίας καὶ Κάτω Χωρῶν, Γερμανίας, Αὐστρίας, Ἰταλίας καὶ Ἐλβετίας, ὡς καὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς, ἤτοι Κορέας καὶ Ἰαπωνίας. Μεγάλην βαρῦτητα ἐπίσης ἀποδίδει εἰς τὰς εἰδήσεις περὶ τῶν Προχαλκηδονίων λεγομένων Ἐκκλησιῶν (Κοπτικῆς, Ἀρμενικῆς, Αἰθιοπικῆς, Ἰακωβιτικῆς, Μαλαμπάρ), ὡς καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Διαμαρτυρομένων.

Πᾶν θέμα, ἔχον σχέσιν πρὸς τὴν καθόλου θρησκευτικὴν διαφώτισιν καὶ τὴν θεολογικὴν γνῶσιν, ἀναφέρεται ἐπικαίρως ἐν τῷ Περιοδικῷ τῆς «Ἐκκλησίας». Αἱ Πανορθόδοξοι καὶ αἱ Διαχριστιανικαὶ Συνελεύσεις καὶ τὰ Θεολογικὰ Συνέδρια ἐκλύουσιν τὸ ἐνδιαφέρον εἰδικῶν συνεργατῶν διὰ τὴν διαφώτισιν καὶ ἐποικοδομὴν τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» σχολιάζει ὅλως ἀντικειμενικῶς ἀπὸ ὀρθοδόξου χριστιανικῆς σκοπιᾶς τὰ ἐκάστοτε ἐπικαίρα ἐκκλησιαστικά, κοινωνικά καὶ ἄλλα γεγονότα πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀναγνωστῶν του εἰς τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀξιολόγησιν αὐτῶν. Τέλος, ἡλεγμένοι καὶ ἔγκυροι βιβλιοκριταὶ καὶ ἐπικαιρὸς βιβλιογραφικὴ ἐνημερότης κλείουσιν τὸν κύκλον τοῦ πλουσιωτάτου περιεχομένου τοῦ Ἐπίσημου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας μας «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΘΕΜΑΤΑ ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΟ «ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ» ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ἄπονος ἐνδέχεται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπιστίαν.

Πολλοὶ ἔγιναν ἄθεοι, εἴτε λόγῳ ἀγανακτήσεως δι' ἀσυγχώρητα ἀδικήματα, εἴτε διότι ἀδυνατοῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸν ἐν τῷ κόσμῳ πόνον, τὴν ἀταξίαν, τὴν ἀδικίαν, τὴν ἀκαρπία καὶ τὴν ἀσυνέπειαν πολλῶν Χριστιανῶν. Πολλάκις ὁ Θεὸς σιωπᾷ καὶ ὅταν ἀναμένεται ἡ ἄμεσος ἐπέμβασις Του. Εἰς τὸ τέλος τῆς συνομιλίας του μετὰ τὸν Paul Claudel, ὁ André Gide λέγει εἰς αὐτόν: «Θὰ ἐγινόμην καὶ ἐγὼ ἐπίσης εὐχαρίστως Καθολικός, ἐὰν ἦσαν ὅλοι ὅπως σύ!» Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ θεωρητικὴ Ἀθεΐα προέρχεται πολλάκις ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καὶ τῆς καταπατήσεως τῆς ἀληθείας. Μερικοὶ π.χ., ὀρμώμενοι ἀπὸ συγκεκριμένα ἱστορικὰ γεγονότα, ἐκλαμβάνουν τὴν θεϊαν ἐπέμβασιν εἰς τὸν στίβον τῆς Ἱστορίας ὡς ἀνεπαρκῆ, ἢ μὴ ὡς ἀσθενεστάτην.

Ἄπονος καὶ τὸ κακὸν ἀποτελοῦν καὶ θὰ ἀποτελοῦν τὸ αἰώνιον πρόβλημα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησιμονῆται, ὅτι ἡ Σωτηρία εἶναι ἡ συνισταμένη ὅλων μας τῶν ἐπιγείων κόπων μετὰ τὴν σύμπραξιν τοῦ Θεοῦ. «Συνεργίαν» ὠνόμασαν οἱ Πατέρες τὴν κατ'ἀλληλον ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀντιμετώπισιν τῶν δεινοπαθημάτων. Κατὰ ταῦτα, ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὰς θλίψεις, ἀλλὰ νὰ τὰς μεταμορφώσῃ καὶ νὰ τὰς μετατρέπῃ. Ὁ Χριστιανός, ἀκριβῶς διότι κινεῖται ἐσχατολογικῶς, δὲν ἀποφεύγει τὰ ἐν τῷ κόσμῳ δυσάρεστα. Ἐδῶ διαφέρει ἀπὸ τὸν ἡδονιστὴν καὶ ὑλιστὴν.

Ὅταν δὲν ἀπαντᾷ ὁ Θεὸς εἰς τὰς προσευχὰς μας, ὁ πιστὸς θεωρεῖ ὅτι τοῦτο εἶναι καλῆτερον καὶ πρὸς τὸ συμφέρον του. Ἀπὸ τὰ ἱερὰ Προσκυνήματα καὶ τοὺς Ἁγίους Τόπους πολλοὶ ἄρρωστοὶ καὶ ἀσθενεῖς ἐπιστρέφουν ἂν μὴ τελείως θεραπευμένοι, πάντως πολὺ ἰσχυρότεροι ὡς πρὸς τὴν πίστιν.

Ὁ Χριστιανὸς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι οὕτοπιστος καὶ ὑπεραισιόδοξος. Αἰσθάνεται τὴν πτώσιν διὰ τοῦ προπατορικῆς ἀμαρτήματος μετὰ ὅλα τὰ ἐπακόλουθὰ της καὶ τὴν ἐκ τοῦτου ἰσχυρὰν ἀνάγκην λυτρώσεως. Ἡ λύτρωσις δὲ ἔχει ὡς τίμημα καὶ ὡς ὑπόβαθρον τὴν ἀσκησιν, τὴν νέκρωσιν, τὰς θλίψεις, τὴν ἀποφυγὴν καὶ τῶν ἐπιτρεπομένων ἀπολαύσεων καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου.

Ὅτι ὁ πόνος ἐνίοτε ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἀδιέξοδον, τὴν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τελικῶς εἰς τὴν ἀπελπίσιν καὶ τὴν ἀπιστίαν, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὰ τόσα θύματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τὰ πολλὰ ἀναπάντητα «διατὶ» φθείρουν τὴν ψυχὴν. Κρημνίζουν τὴν γαλήνην καὶ ὠθοῦν εἰς ἀκρότητα. Ὅσοι πονοῦν χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ διατὶ πονοῦν, αὐτοὶ γνωρίζουν τὴν πίεσιν τῆς ἀπιστίας. Διότι ὁ πόμος εἶναι ἕνα καίριον πλήγμα εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνατρέπεται τοὺς ὑπολογισμοὺς του. Τορπιλλίζει τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρά του. Εἶναι ἕνα «σκάνδαλον». Ἡ σημειωθεῖσα πρόοδος ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀνθρώπου καθιστᾷ εἰς τὴν σκῆψιν τινῶν ἀπαράδεκτον τὴν παραφωνίαν τοῦ πόνου. Ἀνατρέπεται ὅλα τὰ ὀρθολογιστικὰ σχέδια ἢ ἰδέα ὅτι ὁ ἀνθρώπος

θ' ἀποθάνῃ. Τὸ «σκάνδαλον» τοῦ πόνου εἶναι τὸ ἰσχυρότερον ἐμπόδιον εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, ὡς καὶ τὸ μεγαλύτερον ἐπιχειρήμα ὅλων τῶν νεωτέρων ἀθειστικῶν συστημάτων.

Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ἡ ψυχρὰ λογικὴ ἡμπορεῖ νὰ διαλευκάνῃ μέρος τοῦ μυστηρίου καὶ νὰ σύρῃ τμῆμα τοῦ πέπλου. Οὐδέποτε ὅμως θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον, ὥστε πλήρως νὰ διαλευκάνωμεν τὸ πρόβλημα τοῦ πόνου. Τὴν λύσιν τὴν εὐρίσκουν μόνον ὅσοι ἔχουν τὸ πρόνομιον νὰ δεχθοῦν ἐν ἐμπιστοσύνῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγογγύστως τὸν πόνον καὶ νὰ τὸν μεταμορφώσουν εἰς κάτι τὸ παραγωγικόν, ὥστε νὰ μὴ παραλύσῃ τελείως ἡ ἀνθρωπίνην θέλησιν καὶ νὰ μὴ σβῆσῃ ἡ πεποιθήσις εἰς τὴν τελικὴν νίκην. Ἡ θλίψις δὲν ἀναλύεται. Μόνον μεταμορφώνεται εἰς παραγωγικὴν δύναμιν.

Ἐνταῦθα φαίνεται ἡ θετικὴ συνδρομὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καίτοι οὗτος δὲν ἐξηγεῖ τὸ βάθος τοῦ φαινομένου κατὰ τρόπον ὀρθολογιστικῶς πειστικόν, δίδει ὅμως τὴν δύναμιν καὶ τὸ μυστικόν τῆς μεταμορφώσεώς του. Δίδει ὅ,τι ὁ Πασκάλ ἐκάλεε «τραγικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀνθρώπου». Μακρὰν ἐπομένως αἱ εὐκολοὶ καὶ ἀφελεῖς πανάκειαι. Διότι οὐδένα πείθουν. Παρηγορεῖ ἀπατηλαὶ μᾶλλον ἐρεθίζουν τὸν ἐν δοκιμασίαις. Ὁ πιστὸς δὲν κατέχει ἀπολύτως τὸ μυστικόν καὶ τὸ πρόνομιον τῆς ἐρμηνείας τοῦ πόνου, ὥστε ὡσὰν διὰ μαγείας νὰ δύναται ν' ἀπαντᾷ εἰς πάντα. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς δίδουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τὸ κακὸν εἰς τὸν κόσμον λύεται, ὅπως λύεται καὶ ἕνα πρόβλημα τῆς ἀριθμητικῆς. Ἡ τάσις τῆς ὑπερβολικῆς ἀπλοποιήσεως τοῦ πόνου ἀποδεικνύει πόσον ἐπιπολαιῶς χειρίζονται τὸ θέμα τοῦτο μερικοὶ ὑπεραισιόδοξοι.

Ἀναμφιβόλως, ὁ πόμος παραμένει καρπός, ἀποτέλεσμα τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας, εἶναι καρπὸς τῆς ἰδικῆς μας προσωπικῆς παραβάσεως. Διερωτῶνται τινες: διατὶ τότε ἀδίκως νὰ ὑποφέρω; Ἀναγνωρίζουν, ὅτι ὑπάρχει μὲν σχέσις μετὰ τὴν ἀμαρτίαν καὶ τῶν καρπῶν της, ἀλλ' ἐνταῦθα, λέγουσιν, οὐδεμία σχέσις ὑφίσταται εἶναι σκληρὸν νὰ βλέπῃς ἕνα παιδί χωρὶς μάτια ἢ χωρὶς χέρια ἀπὸ τὴν πληρῶν τὸ προπατορικόν ἀμάρτημα: διατὶ ὁ Θεὸς νὰ θέλῃ ἀπὸ ἡμᾶς ὅ,τι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν πρέπει νὰ πράξωμεν εἰς τοὺς ἄλλους; (Λουκ. 11,13).

Καὶ συνεχίζουν πρὸς τί ἡ παραχώρησις ἐνὸς καρκίνου, ἐνὸς ἄλλου προώρου δυστυχήματος, διὰ νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν; Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν εἶναι βασιανιστὴς! Εἶναι Πατὴρ. Ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ καμφθῶμεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πόνου. Ἡ καλύτερα, ἐξ ἄλλου, ἀπάντησις εἶναι, ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὤμους Του ἅπαξ διὰ παντὸς τὸ φορτίον τῶν θλίψεων. Καὶ τὸ ἐσήκωσε μέχρι Σταυροῦ. Καὶ τὸ ἐσήκωσε μάλιστα χωρὶς νὰ διαστάσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν κατάπληξίν του πρὸ τοῦ ἀδίκου θανάτου καὶ τοῦ πικροῦ ποτηρίου.

Ὁ Χριστὸς συνεμερίσθη τὸ ἀνθρώπινον βάρος, διότι ἀκριβῶς ἠγάπησε τὸν ἀνθρώπον. Ὅσάκις ἐπαναστατεῖ τις κατὰ τοῦ κακοῦ, ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῖου ἐπερίμενε τὴν ἀγάπην, ἢ ἀγανάκτησιν του

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΔΗΜΟΙ

Τὴν 30 Μαρτίου 1960 ὑπεγράφη μεταξύ τῶν Κυβερνήσεων τῆς Ὁμοσπονδίας Γερμανικῆς Δημοκρατίας τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἡ γνωστὴ σύμβασις μετὰ τὸν χαρακτηρισμόν: «Γερμανοελληνικὴ Σύμβασις», ἀφορῶσα εἰς τὴν ἀπὸ μέρους τῆς Ἑλλάδος προσφορὰν ἐργατικῶν δυναμικῶν διὰ τὰς ἀμέσους ἀνάγκας τῆς βιομηχανίας τῆς Δυτικῆς Γερμανίας.

Προϋποθέσεις, αἵτινες ὑπηγόρευσαν ἐκατέρωθεν τὸ διάβημα τοῦτο τῶν δύο Κυβερνήσεων καὶ ὠδήγησαν εἰς τὴν ὑπογραφήν τῆς Συμβάσεως, ἦσαν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀλματώδης ἀνάπτυξις τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας, μὴ δυναμένης νὰ ἐξυπηρετηθῇ δι' ἐργατικῶν δυναμικῶν ἐπιτοπίου προελεύσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐν Ἑλλάδι καὶ ταῖς ἄλλαις μεσογειακαῖς Χώραις—καθ' ὅτι ἀνάλογοι συμβάσεις ὑπεγράφησαν μετὰ τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας—ἐπικρατοῦσα ὑποαπασχόλησις ἢ καὶ ἀνεργία.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἦτοι τῆς ὑπογραφῆς τῆς «Συμβάσεως», διὰ τῆς ὁποίας ἀμφοτέρω τὰ συμβαλλόμενα μέρη ὑπεχρεοῦντο τὸ μὲν νὰ προσφέρῃ ἐργατικὰς χεῖρας καὶ ἐργατικὸν δυναμικόν, τὸ δὲ νὰ ἀπασχολήσῃ τοῦτο, ὑπὸ ὄρους καὶ συνθήκας διαλαμβανόμενας ἐν τῇ Συμβάσει, ἡ μέχρι τοῦδε διὰ τοὺς Ἕλληνας γνωστὴ μορφή τῆς «μεταναστεύσεως» καὶ «ἀποδημίας» ἀπὸ ὑπόθεσις «προσωπικῆ», ἀτομικῆ καὶ ἄρα θέμα προσωπικῆς ἐνὸς ἐκάστου εὐθύνης, μετατίθεται καὶ ἡ «μετανάστευσις» καὶ «ἀποδημία» ἀποβάλλει πλέον τὸν «ἀτομικόν» αὐτῆς χαρακτήρα καὶ λαμβάνει «συλλογικόν», «κατευθυνόμενον» τοιοῦτον. Ἀπὸ «ἀτομικῆ» γίνεται «συλλογικῆ», «κατευθυνόμενῃ ἀποδημίας—μετανάστευσις».

Ἐνῶ πρότερον, ἡ πτωχεῖα τοῦ ἐδάφους ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ δύσκολον τῆς ἐξευρέσεως ἐργασίας ἀφ' ἑτέρου, ἠνάγκαζον τὸν Ἕλληνα ἀγρότην νὰ τραπῇ εἰς τὴν ξένην, διὰ τὴν ἀναζήτησιν καὶ εὐρεσιν καλύτερων ὄρων ζωῆς δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του, καὶ ἀπετελεῖ τοῦτο ἰδίαν

ἀκριβῶς δεικνύει τὴν πίστιν παρὰ τὴν ἀπιστίαν του. Τὸ κακὸν δὲν ἔχει νόημα μετὰ τὴν ἀρνησιν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰώβ, ἀθῶος εἰς τὸ πέλαγος τῶν δεινῶν του, θέλει νὰ κρίνῃ τὸν Θεόν. Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ λέγει τότε: «Δὲν εἶναι ἰδική σου δουλειά. Σιώπα! Εἶσαι πολὺ μικρὸς διὰ νὰ τὰ κατανοήσῃς». Καὶ τελικῶς αὐτὸς ὁ Θεός, διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Υἱοῦ του, ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Ἰώβ. Τὸν ἀντικατέστησεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὁπότε τὰ πάντα ἀλλάζουσι.

Ὅλον μας τὸ εἶναι διψᾷ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἡσυχίαν. Ἀπεχθάνεται τὸ αἰφνίδιον, τὸ ἀπροσδόκητον, τὸ ἐκτὸς ὑπολογισμοῦ. Ἀπωθεῖ τὴν παραχῆν, τὴν στενοχώριαν, τὸν πόνον. Ὑπάρχει ἐν τούτοις μία ὄψις τῆς εὐτυχίας, ἡ ὁποία ἀντισταθμίζει καὶ διαλύει τὸν πόνον ἐκ τῶν δοκιμασιῶν. Εἶναι τό: «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες», οἱ τεθλιμμένοι, «ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται». Εἰς τὸν στίχον αὐτὸν κρύπτεται ὀρυχθεῖον σκέψων περὶ τοῦ λόγου τῶν συμφορῶν εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν. Ἐκδιπλοῦται ἐπίσης καὶ ἡ ἐσχατολογικὴ διάστασις τῆς ζωῆς μετὰ τὸ ἀδιάσπαστον δίπτυχον: παρὸν—μέλλον.

(Συνεχίζεται)

ψ Ὁ Καλαβρίας ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

«ἀτομικὴν ὑπόθεσιν» καὶ προσωπικὴν εὐθύνην, διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς ὡς ἄνω μνημονευθείσης Συμβάσεως δηλοῦνται δύο τινά:

α) Ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ πλέον πρόβλημα τῶν ὑπευθύνων, ἀναζητούντων λύσιν τινὰ καὶ τρόπον ἀντιμετωπίσεως τῆς πτωχείας τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἀνεργίας, καὶ

β) Ὅτι τὴν «ἀτομικὴν ὑπόθεσιν» καὶ προσωπικὴν τῆς μεταναστεύσεως λύσιν ἀνάγουν εἰς «ὑπεύθυνον», οὕτως εἶπεῖν, καὶ «κατευθυνόμενῃ» λύσιν τοῦ ὅλου προβλήματος, τὸ ὁποῖον ὠνομάσαμεν «πτωχεῖαν τοῦ ἐδάφους καὶ ἀνεργίαν ἢ ὑποαπασχόλησιν».

Ὁ μεμονωμένος μετανάστης, τὸ ἄτομον, ἀναχωρεῖ ἀναζητῶν ἔξω τοῦ πατρίου ἐδάφους καλύτεραν τύχην, καὶ διὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἔκβασιν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποφάσεώς του, μόνος ἢ κυρίως ὑπεύθυνος ἀποβαίνει αὐτός. Δὲν συμβαίνει ὁμοῦ τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν «ὀμαδικήν», «συλλογικὴν» καὶ, ὅπως τὴν ἐχαρακτήρισαμεν, «κατευθυνόμενῃ» μετανάστευσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἄμεσον εὐθύνην φέρει, χωρὶς νὰ ἀρνηθῇ τις καὶ ἐνταῦθα τὴν εὐθύνην τῶν ἐπὶ μέρους ἀτόμων, ὁ τὴν διέξοδον τῆς μεταναστεύσεως ἢ ἀποδημίας, ὡς τὴν μόνην λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἀνεργίας προκρίνων καὶ προτιμῶν καὶ διὰ «Συμβάσεως» τὴν μεταναστευτικὴν καὶ ἀποδημικὴν διάθεσιν τοῦ ὀμαίμονος ἀδελφοῦ μας νομιμοποιῶν, ἔστω καὶ χρονικῶς περιοριζομένην.

Ἐχει, βεβαίως, ἡ Σύμβασις ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ γεγονός, ὅτι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν «ἀτομικὴν» ἀποδημίαν καὶ τὸ μετ' αὐτῆς ἀναποσπάστως συνδεδεόμενον ἀβέβαιον, ἐξασφαλίζει προϋποθέσεις τινὰς εἰς τὸν μεταναστεύοντα, ἦτοι ἐργασίαν καὶ διαμονήν, ὅς ὁ ἐξ ἰδίων καὶ μόνος ἀποδημῶν καὶ μεταναστεύων, καὶ παλαιότερον καὶ νῦν, εἶχε καὶ ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὡς τὰ κύρια καὶ βασικά προβλήματα, ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὴν ξένην γῆν καὶ τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ὡς τὴν θετὴν του πατρίδα.

Ἡ ἐξέλιξις, λοιπόν, καὶ ἀναγωγή τῆς «ἀτομικῆς», προσωπικῆς καὶ ἐξ ἰδίων κινουμένης μεταναστεύσεως εἰς «κατευθυνόμενῃ» τοιαύτην καὶ ἡ υἰοθέτησις τῆς ἀποδημίας ὡς τρόπου λύσεως τοῦ προβλήματος τῆς ἀνεργίας, τοποθετεῖ τοὺς υἰοθετήσαντας ταύτην καὶ ὡς ἀδήριτον ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνάγκην ἀποδεχθέντας καὶ ἀποδεχομένους, πρὸ τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας ἑναντι τοῦ δικαιομένου πλήθους τῶν συνανθρώπων μας ἐκ μιᾶς χώρας εἰς τὴν ἄλλην.

Τὸ μέσον, ἀσφαλῶς, διὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνει ἡ διακίνησις αὐτὴ νομικόν, οὕτως εἶπεῖν, ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου χαρακτήρα ἢ «Σύμβασις», καταχωρῶναι, βέβαια, τοὺς μεταναστεύοντας ἐπὶ τῇ βάσει «συμβολαίων ἐργασίας» ἀπὸ πλευρᾶς ἐξευρέσεως ἐργασίας καὶ διαμονῆς καὶ καλῶν τῆν νομικῶν πλευρᾶν τοῦ θέματος, ὅν καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, τὴν ὁποίαν ἐκ πολυετοῦ παρατηρήσεως ἐμόρφωσα, οὐχὶ πλήρως, ἀφίνει ὁμοῦ ὅλω.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 7616
Διεκπ. 3115 Ἀθήνησι τῇ 12 Δεκεμβρίου 1968

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1592

Πρὸς

Τὸν Σεβασμιώτατον Ἱεράρχαν
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐν πολλῇ τῇ εὐφροσύνῃ καὶ τῇ
πρὸς τὸν Κύριον δοξολογία ἀνακαιοὶ ὑμῖν τὴν σὺ-

ἀκάλυπτον τὴν πλευρὰν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν τὸν χα-
ρακτηρισμὸν «ψυχολογικὸς παράγων».

Οὐδεμία φροντίς καὶ μέριμνα ἐλήφθη νὰ παρασχεθῇ
εἰς τοὺς μετανάστας πληροφορία τις διὰ τὰς νέας
συνθήκας ζωῆς καὶ ἐργασίας, τὰς ὁποίας συναντοῦν
κατὰ πρῶτον οἱ μετανάσται μας καὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας
εἶναι οὗτοι ὑποχρεωμένοι ἐκ τῶν πραγμάτων (ἠθικὴ
εὐθύνη ἔναντι τοῦ ὑπογραφέντος συμβολαίου) νὰ ἐργα-
στοῦν καὶ διαβιώσουν, εἴτε μόνοι ὡς ἄτομα, εἴτε ὡς ὄμας
οικογενειακῶς ἐν τῇ ξένη. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, διὰ τὴν
«νέαν κατάστασιν πραγμάτων» καὶ τῶν νέων πραγματι-
κοτήτων τῆς ζωῆς—ἄς δώσωμεν τοῦτον τὸν χαρακτηρι-
σμὸν—τὴν ὁποίαν συναντᾷ καὶ τὴν νέαν ψυχολογίαν,
ἢ ὁποία κυοφορεῖται δι' αὐτῆς, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς
ἀναχωρήσεώς του ἐκ τοῦ πατρίδος ἐδάφους, οὐδεὶς ἡσχο-
λήθη σοβαρῶς καὶ ὑπευθύνως. Καὶ ὅταν τοῦτο ἐγένετο,
πρῶτον ἐγένετο καθυστερημένως καὶ δεύτερον πλημμελῶς.

Καὶ ἡ μὲν Πολιτεία ἐπίστευεν, ὅτι διὰ τῆς «Συμβάσε-
ως» προσέφερε τὸ κατ' αὐτὴν καὶ ἔλυσεν ἐν μέρει τὸ κοινω-
νικὸν πρόβλημα, χωρὶς ἴσως νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἤνοιξε μᾶλλον
τὴν θύραν, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ, διὰ τῆς μεταναστεύσεως
καὶ ἐν καιρῷ, «καινὰ δαιμόνια», τὰ ὁποῖα θὰ προκαλέ-
σουν ἀργότερα μεγαλύτερον καὶ ὀξύτερον «κοινωνικὸν
πρόβλημα».

Ἡ Ἐκκλησία ὁμως, καὶ παρακαλῶ ἄς μὴ παρεξηγηθῇ
ἢ θέσις αὐτῆ, τολμῶ νὰ εἴπω, οὔτε κἂν ἀντελήφθη περὶ
τίνος πρόκειται, ὡσεὶ αὕτη νὰ ζῆ ἐκτὸς τόπου καὶ χρό-
νου καὶ ὡσεὶ οἱ μετανάσται νὰ μὴ ἦσαν καὶ εἶναι ἰδικὰ
τῆς τέκνα. Καὶ περὶ τοῦ δευτέρου τούτου σημείου εὐγλωτ-
τότερον πάσης ἄλλης φωνῆς ἢ ἐκθέσεως λαλοῦν αὐτὰ
ταῦτα τὰ πράγματα καὶ ἡ βραχεῖα ἱστορία τῶν μετα-
ναστῶν τῆς Γερμανίας, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν καὶ μένουσιν οἱ
πολυαριθμότεροι, στερηθέντες ἐπὶ χρόνον πολλοῦ καὶ
τῆς στοιχειώδους ἐκπληρώσεως τῶν θρησκευτικῶν των
καθηκόντων καὶ ἀναγκῶν. Δὲν εἶναι, δυστυχῶς, καλυτέρα
ἢ μοιρὰ των σήμερον, ὅποτε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρχικῶς
παρέλευσιν τόσοσ χρόνικὸν διαστήματος, καθ' ὃ ἄνευ
πνευματικῆς κεφαλῆς ἐτέλουν, καὶ πάλιν ἀκέφαλοι πνευ-
ματικῶς εὐρίσκονται, βορὰ καὶ λεία πολλῶν καὶ ποικι-
λωνύμων προπαγανδιστῶν θρησκευτικῶν χαρακτήρος
καὶ πολιτικῶν πεποιθήσεων, διαθέσεων καὶ κοσμοθεωριῶν.
(Συνεχίζεται)

Ἀρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΚΟΝΤΟΜΕΡΚΟΣ
Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν

στασιν τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἰδρύματος Κληρικῶν Ἑλ-
λάδος.

Ὁ διακαὴς πόθος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς καθ' ἡ-
μᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, ὅπως περιθάλλεται ἐν
ἰδίῳ Νοσηλευτικῷ Ἰδρύματι καθίσταται πραγματι-
κότης, χάρις εἰς τὰς γενναιοδωρούς πρὸς τὴν καθ'
ἡμᾶς Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν προσφορὰς τῆς εὐσε-
βεστάτης ἀδελφῆς Αἰμιλίας Πέππα, ἐγγιζούσας τὰ
ἐννέα ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Τὸ Νοσηλευτικὸν Ἰδρυμα Κληρικῶν Ἑλλάδος,
συμπληρούμενον καὶ διὰ νέας πτέρυγος, ἧς ὁ θεμέλιος
λίθος τίθεται τῇ 21ῃ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ἰανουαρίου
1969, θὰ ἀρξῆται λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου
1970.

Ἐπὲρ τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἰδρύματος Κληρικῶν
Ἑλλάδος ἠνοιχθῆ εἰδικὸς λογαριασμὸς παρὰ τῇ Ἐθνι-
κῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος Α.Ε. (ὑποκατάστημα
Νεαπόλεως) ὑπ' ἀριθμ. 480057, εἰς ὃν κατέθεσαν ἤδη
ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱεράς Συνόδου τὸ
ποσὸν τῶν δραχμῶν 200.000, ἡ εὐσεβεστάτη ἀδελφὴ
Αἰμιλία Πέππα τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 100.000, τὸ
προσωπικὸν τοῦ TAKE τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 6.800
καὶ ὁ κ. Β. Πολιτᾶκος, Πολιτικὸς Μηχανικὸς, τὸ
ποσὸν τῶν δραχμῶν 5.212.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐπικαλουμένη ἀμέριστον τὸ
διαφέρειν ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου Ἰδρύματος, εἰς
ὃ πάντες οἱ Κληρικοὶ καὶ Μοναχοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας θὰ εὐρίσκωσιν τὴν πλήρη
ιατρικὴν περίθαλψιν ἐν τῷ ἀρμόζοντι αὐτοῖς περιβάλλ-
λοντι, παρακαλεῖ ὑμᾶς, ὅπως προτροφῆσθε τοὺς παρ'
ὑμῖν εὐλαβεστάτους Κληρικούς, ἵνα συνεισφέρωσιν
ἐκουσίως ὑπὲρ τοῦ Νοσηλευτικοῦ αὐτῶν Ἰδρύματος.

Τὸ ἐκ τῶν προαιρετικῶν εἰσφορῶν τοῦ ὑφ' ὑμᾶς
Ἱεροῦ Κλήρου συλλεγησόμενον ποσὸν, ὁμοῦ μετὰ τῆς
ὑμετέρας προσφορᾶς, παρακαλεῖσθε ὅπως καταθέσητε
ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῆς
Ἑλλάδος (ὑποκατάστημα Νεαπόλεως) ἀνεωγμένον
ὑπ' ἀριθμ. 480057 εἰδικὸν λογαριασμὸν ὑπὲρ τοῦ Νο-
σηλευτικοῦ Ἰδρύματος Κληρικῶν Ἑλλάδος (Ν.Ι.Κ.Ε.),
γνωρίζοντες ἅμα σχετικῶς καὶ τῇ Ἱερά Συνόδῳ.

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερόνυμος, Πρόεδρος

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονύσιος

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐδροντίας Δαμασκηνός

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Προβέζης Στυλιανός

† Ὁ Ξάνθης Ἀντώνιος

† Ὁ Κυθήρων Μελέτιος

† Ὁ Διδυμοτείχων καὶ Ὁρεστιάδος Κωνσταντῖνος

† Ὁ Κασσανδρείας Συνέσιος

Ὁ Ἀρχιεπιγραμματεῶν

Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούσης

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Έχει σημασίαν καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ζῶντας σήμερον.

Διὰ μίαν ἀκόμη φοράν καὶ μάλιστα εἰς στιγμήν, καθ' ἣν τρεῖς ἄνθρωποι εἶχον ἐξέλθει τοῦ γηίνου χώρου καὶ περιστρέφοντο πέριξ τῆς σελήνης καὶ ἐγγύτατα πρὸς αὐτήν, ἠκούσθη τὸ ἀγγελικὸν μήνυμα, ὅτι «ἐτέθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ».

Ὡς τονίζει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἐν τῇ εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιευμένη Ποιμαντορικῇ Αὐτοῦ ἐγκυκλίῳ ἐπὶ τῇ εορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, τὸ μήνυμα τοῦτο «ἔχει σημασίαν καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ζῶντας σήμερον, 1968 ἔτη μετὰ τὴν Γέννησίν Του». Μόνον ὁ Χριστὸς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς τόσο ἐκ τῆς ἀμαρτίας καὶ κακίας, ἥτις, ἐμφωλεύουσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, (ὡς λέων ὀρνόμενος ζητεῖ τίνα καταπῆν), ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ ἀγγώδη ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα κατατρωνοῦν τοὺς σημερινούς ἄνθρώπους, ἰδιαίτερος τὴν Νεότητα. Διότι Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος, ὁ Ὅποιος μᾶς ἀποκαλύπτει περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Σύμπαντος καὶ τῶν ὄντων, περὶ τῆς υπάρξεως καὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τῶν γενικωτέρων ἠθικῶν κανόνων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ ρυθμίσῃ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον καὶ ὡς κοινωνικὸν κύτταρον τὴν ζωὴν του».

Τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως.

Μετὰ ζωηροτάτης χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ὁ εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς ἔλαβε γνῶσιν τοῦ ἱστορικοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ ἐξοχώτατος κ. Πρωθυπουργὸς τὴν 14ην Δεκεμβρίου, ἐπισκοπῶν τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ διαρρηθῆσαν ἔτος καὶ μνημονεύων, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τὰ κυβερνητικὰ μέτρα, ἅτινα ἐλήφθησαν ἤδη ἢ θὰ ληφθοῦν πρὸς χάριν τῆς Ἐκκλησίας.

Συνισταμένη ἀκριβῶς τῶν συναισθημάτων τούτων τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπῆρξε τὸ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σταλ'ν πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν εὐχαριστήσιον τηλεγράφημα, ὅπερ ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀγαλλομένη ἐκ τῶν γενομένων ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος θεοφιλῶν καὶ εὐεργετικῶν διὰ τὴν Ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐπαγγελιῶν περὶ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καὶ στερεῶς ἀποφάσεως περὶ ἀμέσου καὶ ἀντάξιας πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκπληρώσεως «Τάματος» Ἐθνους διὰ τῶν Ναῶν Σωτήρος, ἀμφοτέρων ἀνταποκρινομένων πρὸς μυχιαίτους πόθους εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ αποτελουσῶν ἀφενδεῖς ἐκδηλώσεις τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλοχρίστου Ὑμῶν φρονήματος καὶ τῶν πρὸς τὴν Ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἀγαθῶν Ὑμῶν διαθέσεων, ἐπευλογεῖ Ὑμᾶς πατρικῶς, ἐπευ-

χομένη Ὑμῖν πλουσίαν τὴν ἀπὸ Θεοῦ κραταίωσιν πρὸς ὀλοκλήρωσιν ἀναληφθέντος ὑφ' Ὑμῶν ἔργου ἀναγεννήσεως Ἐθνους ἡμῶν».

Τὸ περικαλλέστατον Μνημεῖον τοῦ Ἐθνους.

Ἐν συνεχείᾳ, δεόν νὰ ἐξαρθῇ ὁ συγκινητικὸς τρόπος, καθ' ὃν αἱ διάφοροι ἐπὶ μέρους τάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπεδέχθησαν τὴν εἰδήσιν περὶ ἐκπληρώσεως ἐπὶ τέλους τοῦ (τάματος) τοῦ Ἐθνους διὰ τὴν ἀνέγερσιν καλλιμαρμάρου Ναοῦ, εἰς ἐνδειξὴν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Σωτήρα, διὰ τὴν ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἐθνους.

Ἡ τόσον ταχεῖα κινητοποίησις τῶν διαφορῶν τάξεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς συγκέντρωσιν τοῦ ἀναγκαίου χρηματικοῦ ποσοῦ καὶ ἐξασφάλισιν τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτήρος, εἶναι ἐγγύησις, ὅτι τάχιστα ἢ Πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους θὰ κοσμηθῇ οὐχὶ ἀπλῶς δι' ἐνὸς νέου λαμπροῦ ναοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐν Ἑλλάδι ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ ναοῦ, ὅστις θὰ ἀποτελῇ τὸ περικαλλέστατον Μνημεῖον τοῦ Ἐθνους καὶ τὴν καθ' ὅλου πνευματικὴν ἐστία τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἑλλήνων.

Τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Εἰς εἰδικὴν ἀπὸ τῆς τηλοφίας συνέντευξιν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος παρουσίασε χαρακτηριστικὰς τινας πτυχὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κοινωνικοῦ ἔργου, τονίσας ἰδιαίτερος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον «κοινωνία λατρείας» ὑπὸ τὴν στενὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κοινωνία ζωῆς πίστεως, ἥτις καθίσταται ἐνεργὸς πρὸ πάντων διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης.

Ὅτω, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου λεχθέντα, ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία συντηρεῖ 231 ἰδρύματα κοινωνικῆς ἀποστολῆς, ἔχει 1537 φιλόπτωχα ταμεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1967 προσέφεραν εἰς ἀσθενεῖς καὶ ἐνδεεῖς βοήθειαν, ἀνελθοῦσαν εἰς 14 ἑκατομύρια δραχμῶν. Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία παρουσιάζει ἰδιαίτερος ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν νεότητα, ὁργανώσασα, πρὸς τοῖς ἄλλοις, δι' αὐτὴν ἀφ' ἐνὸς μὲν 131 φοιτητικὰ καὶ μαθητικὰ οἰκοτροφεία, ἐν τοῖς ὁποίοις στεγάζονται καὶ διατρέφονται 9 χιλιάδες τροφίμων, ἀφ' ἑτέρου δὲ 26 θερινὰς κατασκηνώσεις.

Ἄξια ἰδιαίτερας μνείας εἶναι ὡσαύτως τόσο τὸ Νοσηλευτικὸν Ἰδρυμα διὰ κληρικούς, τὸ ὁποῖον ἰδοῦθ' ἤδη θὰ περιλάβῃ 140 κλίνας, ὅσον καὶ ὁ Οἶκος Ἐδμηρίας, ὅστις θὰ λειτουργῆσιν πρὸς χάριν τῶν μὴ ἐχόντων οἰκογένειαν κληρικῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ Στέγη τῶν ἀνιάτως νοσοῦντων κληρικῶν. Ὡσαύτως εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Φανερωμένης Σαλαμῖνος θὰ λειτουργῆσιν Στέγη διὰ τὰς ἀπόρους πρεσβυτέρας καὶ διὰ μητέρας ἢ ἀδελφὰς ἀποθανόντων ἀγάμων κληρικῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 17 Δεκεμβρίου 1968, λαβοῦσα γνώσιν τῶν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ἱστορικοῦ λόγου τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Γ. Παπαδόπουλου τῆς 14/12/1968 ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησίας ἐξαγγελθέντων εὐεργετικῶν μέτρων, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποστείλῃ αὐτῶ τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον τηλεγράφημα:

«Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργόν

Κύριον Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἐ ν τ α ῦ θ α

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀγαλλομένη ἐκ τῶν πρότερον γενομένων ὑπὸ τῆς Ἑμετέρας Ἐξοχότητος θεοφιλῶν καὶ εὐεργετικῶν διὰ τὴν ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐπαγγελῶν περὶ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ στερεῆς ἀποφάσεως περὶ ἀμέσου καὶ ἀνταξίας πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκπληρώσεως «Τάματος» Ἐθνους διὰ Ναῶν Σωτήρος, ἀμφοτέρων ἀνταποκρινόμενων πρὸς μυχαιτάτους πόθους εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ἀποτελοῦσῶν ἀψευδεῖς ἐκδηλώσεις τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλοχρῆστου Ἑμῶν φρονήματος καὶ τῶν πρὸς τὴν ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκ-

κλησίαν ἀγαθῶν Ἑμῶν διαθέσεων, ἐπευλογεῖ Ἑμᾶς πατρικῶς, ἐπευχόμενη Ἑμῖν πλουσίαν τὴν ἀπὸ Θεοῦ κραταίωσιν πρὸς ὀλοκλήρωσιν ἀναληφθέντος ὑφ' Ἑμῶν ἔργου ἀναγεννήσεως Ἐθνους ἡμῶν.

† Ὁ Ἀθηναῖος Ἱερώνυμος, Πρόεδρος».

Ἐπίσης ἀπεφάσισεν, ὅπως δι' Ἐγκυκλίου γνωρίσῃ τοῖς Σεβασμιωτάτοις Ἱεράρχαις τὸ Πρόγραμμα τῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες θὰ λάβωσι χώραν παραλλήλως πρὸς τὰς ἐργασίας τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἀπὸ 15-29 Ἰανουαρίου 1969.

Τέλος, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐτέλεσε τὸ Μικρὸν καὶ Μέγα Μήνυμα τοῦ Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Παύλου καὶ ὤρισεν ὡς ἡμέραν χειροτονίας αὐτοῦ τὴν Τετάρτην, 18ην Δεκεμβρίου, ἣτ' ἐτελέσθη ἐν Μεσολογγίῳ, ἔνθα ἐπὶ 13ετίαν διηκόνησεν οὗτος ὡς Ἱεροκέρυξ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συγκαλεῖται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 844/11-12-1968 Β. Διατάγματος εἰς ἑκτακτὸν Σύνοδον τὴν 15 Ἰανουαρίου 1969, με χρονικὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς μέχρι τῆς 29 Ἰανουαρίου 1969 καὶ θέμα ἡμερησίας διατάξεως τὴν μελέτην τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἑκτάκτου ταύ-

Γενικῶς, ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος συνέντευξις τοῦ Μακαριωτάτου ἔνθεν μὲν ἔδοκε διὰ πρώτην φοράν καθολικὴν καὶ συγκεκριμένην εἰκόνα τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ἐτέρωθεν δὲ ἀπετέλεσε προσκλητήριον ἐπιστρατεύσεως πάντων, ὅσοι δύνανται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως νὰ μετασχῶν τοῦ μνημονευθέντος ἰεροῦ ἔργου καὶ νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀκόμη μεγαλύτεραν συστηματοποίησιν καὶ περαιτέρω ἐξάπλωσιν αὐτοῦ.

Θὰ ἐκλείψουν πολλὰ ἄτοπα.

Διὰ τοῦ νέου «Κανονισμοῦ οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν», ὁ ὁποῖος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, θὰ ἰσχύσῃ ἀπὸ τῆς σήμερον, καὶ ὁ ὁποῖος ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς βασικὰς ἀνάγκας τῆς λογιστικῆς, ἀποσκοπεῖται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἢ διασφάλις τῆς χρηστῆς διαχειρίσεως τῶν ἐσόδων τῶν περιῶν ὁ λόγος Ναῶν καὶ Μονῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ περιφροδῶσις τοῦ κέρους τῶν διαχειριζομένων ταῦτα.

Ὡσαύτως, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπὸ τῆς σήμερον καταργεῖται ἡ περιφορὰ δίσκων εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς καὶ ἡ παντὸς εἶδους συναλλαγὴ ἐπὶ τῶν παγκρατίων τῶν Ναῶν, εἰς ἑκτάκτους δὲ μόνον περιπτώσεις θὰ περιφέρηται δίσκος ὑπὲρ συγκεκριμένου σκοποῦ, κατόπιν εἰδικῆς ἐντολῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὡς εἶναι φανερόν, πάντα τὰ μέτρα ταῦτα θὰ ἀποσκοποῦν εἰς τὸ νὰ ἐκλείψουν πολλὰ ἄτοπα, σχετιζόμενα τόσον πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ποικιλοτρόπως διακονούντων ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς, ὅσον καὶ πρὸς τὴν τάξιν, ἧτις δέον νὰ επικρατῇ κατὰ τὴν ὥραν τῆς θείας λατρείας.

Διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ κτίσεως κόσμου.

Μετὰ ζωηροτάτης συγκινήσεως, ὡς καὶ μετὰ συναισθημάτων ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ σύμπασα ἢ ἀνθρωπότης παρηκολούθησε τὸ νέον λαμπρὸν ἐπιτεῦγμα τῆς ἀμερικανικῆς ἐπιστήμης καὶ τεχνικῆς, ὡς καὶ τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τῶν τριῶν ἀστροναυτῶν, οἵτινες παρὰ τοὺς ἐπαπειλοῦντας αὐτοὺς κινδύνους ἐτόλμησαν καὶ ἔφεραν θαρραλέως εἰς πέρας τὸ μετ' ἐπιστροφῆς πρωτοφανὲς πρὸς τὴν σελήνην ταξίδιον, ὅπερ ἀνοίγει νέαν σελίδα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.

Τὸ πλέον εὐχάριστον καὶ συγκινητικὸν εἰς τὴν ὄλην αὐτὴν ὑπόθεσιν ὑπῆρξεν, ὅτι διὰ μίαν ἀκόμη φοράν διεπιστάθη, ὅτι «οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ», οἱ δὲ τρεῖς ἀστροναῦται ἐμψυχοῦνται ὑπὸ ζώσης χριστιανικῆς πίστεως εἰς τρόπον ὥστε ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν Φρανκ Μπόρμαν κηρύττει τακτικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ του, οἱ δὲ τρεῖς μαζί, ὡς ἐτόνισεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος εἰς τὸ πρὸς αὐτοὺς σταλὲν καὶ εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιευόμενον συγχαρητήριον τηλεγράφημά του, «διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν, ἐγγλ' εὐρισκόμενοι τῆς σελήνης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐξέπεμψαν ἀπὸ τὴν ὑψηλὸν τὸ μήνυμα τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργίας τοῦ παντὸς καὶ παρ' αὐτῶν διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἀνεγνώσθησαν ἀπὸ τοῦ διαστήματος περικοπαὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τοῦτο, ἀποτελοῦν λαμπρὰν καὶ μετὰ παρορησίας γενομένην ὁμολογίαν πίστεως, ἐστήριξεν ἀναμφιβόλως πολλὰς συνειδήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶπερ ποτε ἄλλοτε ἔχουν εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἀνάγκην στηριγμοῦ».

της Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας θὰ διοργανωθοῦν ἐπίσημοι ἐκδηλώσεις, τὸ πρόγραμμα τῶν ὁποίων ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχει ὡς ἑξῆς:

1) Τὴν 15-1-1969, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 8ην π.μ. θὰ τελεσθῆ ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν Θεία Λειτουργία, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὑπὸ τοῦ νεωτέρου κατὰ τὰ πρεσβεία Ἀρχιερωσύνης Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.

2) Τὴν 16-1-1969, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 12.30' μεσημβρινὴν θὰ λάβῃ χώραν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης ἡ τελετὴ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τῆς νέας πτέρυγος τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς.

3) Τὴν 18-1-1969, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 5.30' μ.μ. θὰ τελεσθῶσι τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Ταχυπαιστηρίου, δι' οὗ ἐξωπλίσθη τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

4) Τὴν 20-1-1969, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 5.30' μ.μ. θὰ λάβῃ χώραν ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τῆς Στέγης Εὐγερίας Κληρικῶν Ἑλλάδος καὶ τῆς Στέγης ἀνιάτως ἀσθενούντων Κληρικῶν Ἑλλάδος.

5) Τὴν 21-1-1969, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 5.30' μ.μ. γενήσεται ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου τῆς νέας πτέρυγος τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἰδρυμάτος Κληρικῶν Ἑλλάδος.

6) Τὴν 22-1-1969, ἡμέραν Τετάρτην, θὰ λάβῃ χώραν ἡ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως ἐργασιῶν διαμορφώσεως χώρου, εἰς ὃν θὰ ἀνεγερθῆ ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Σωτήρος. (Σημείωσις: Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τελεῖ ὑπὸ τὴν αἴρεσιν τῆς ἐγκαίρου περατώσεως τῆς ἀπαιτουμένης ἐν προκειμένῳ σχετικῆς προεργασίας).

7) Τὴν 23-1-1969, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10.30' π.μ. θὰ τελεσθῶσι τὰ ἐγκαίνια τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Μεγάρων ἐγκαταστάσεων τῆς θερινῆς ἐξοχῆς τῶν Κληρικῶν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ περὶ ὥραν 4ην μ.μ. θὰ λάβῃ χώραν ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τῆς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Φαγερωμένης Σαλαμίνος Στέγης Εὐγερίας Πρεσβυτέρων.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 9ης μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου 1968:

Ἐχοροστάτησε ἐν τῇ 15 Δεκεμβρίου κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς καὶ προέστη τῆς τελετῆς τῆς ρασοφορίας τῶν πρωτοετῶν μαθητῶν. Ἐπίσης ἐχοροστάτησε κατὰ τὸ ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ν. Φιλαδελφείας τελεσθῆν Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν σφαγιασθέντων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τὸ Δεκεμβριανὸν κίνημα.

Ἐτέλεσε τὴν 18 Δεκεμβρίου τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν ἐψηφισμένον Βοηθὸν Ἐπίσκοπον Εὐρίπου κ. Βασίλειον.

— Τὴν 21 Δεκεμβρίου Ἀγιασμόν εἰς τὴν Κυπριακὴν Ἐστίαν.

— Τὴν 23 Δεκεμβρίου τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν ἐψηφισμένον Βοηθὸν Ἐπίσκοπον Ἀχελώου κ. Εὐθύμιον.

Ἐνεθρόνισε τὴν 15 Δεκεμβρίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Βόλου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δημητριάδος κ. Ἡλίον.

Προέστη τὴν 23 Δεκεμβρίου τοῦ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν, πρωτοβουλία τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. τελεσθέντος Μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν σφαγιασθέντων ἐργατῶν.

Συνειργάσθη τὴν 19 καὶ 20 Δεκεμβρίου μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Γεωργίου Παπαδοπούλου καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Ἐκπαίδευσης κ. Θεοφ. Παπακωνσταντίνου ἐπὶ τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐδῶκε τὴν 16 Δεκεμβρίου συνέντευξιν ἀπὸ τῆς Τηλεοράσεως τοῦ Ε.Ι.Ρ. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς «Ἡμέρας τῆς Ἀγάπης».

Προήδρευσε τὴν 9, 12, 14 καὶ 17 Δεκεμβρίου τῶν συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

— Τὴν 10 Δεκεμβρίου τῆς συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ TAKE καὶ τῆς συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κασιματείου Κληροδοτήματος.

— Τὴν 11 Δεκεμβρίου τῶν συνεδριῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τοῦ Βαφειουδακείου Κληροδοτήματος καὶ τῆς Σιβιτανίδειου Σχολῆς.

— Τὴν 18 Δεκεμβρίου τῆς συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τὴν 19 Δεκεμβρίου συσκέψεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Μελισσοῦργείου Κληροδοτήματος.

— Τὴν 20 Δεκεμβρίου τῶν συνεδριῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων TAKE καὶ τοῦ Ἐκκλ. Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

— Τὴν 21 Δεκεμβρίου τῆς συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς Διακονιστῶν.

Παρέστη τὴν 19 Δεκεμβρίου εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀντιβασιλέως ὀρκωμοσίαν τοῦ Διοικητοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης κ. Παπαβλαχοπούλου.

— Τὴν 20 Δεκεμβρίου εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀντιβασιλέως Διαβεβαίωσιν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Παύλου.

— Τὴν 21 Δεκεμβρίου εἰς τὰς ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Οἴκου Τυφλῶν.

— Τὴν 23 Δεκεμβρίου εἰς τὰς ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἐκκλ. Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

Ἐδέχθη τὴν 10 Δεκεμβρίου τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ, τὸν Κοσμητορὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Ἀθανάσιον Χαστούπην καὶ τὸν κ. Ἀθ. Δεληκωστόπουλον.

— Τὴν 12 Δεκεμβρίου τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ ΟΔΕΠ κ. Στεφανίδην, τὸν αἰδ. Γεώργιον Τσέτσην καὶ τὸν κ. Τέστα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

— Τὴν 14 Δεκεμβρίου τὸν Γεν. Διευθυντὴν τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἰδρυμάτος Κληρικῶν Ἑλλάδος (Ν.Ι.Κ.Ε.) ἱατρὸν κ. Ἀθ. Καραντώνην.

— Τὴν 16 Δεκεμβρίου τὸν Κοσμητορὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Ἀθανάσιον Χαστούπην.

— Τὴν 17 Δεκεμβρίου τὸν Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Παν. Πιπινέλην, τὸν κ. Ἀναστ. Παπαναστασίου καὶ τὸν συνταγματάρχην κ. Ἀποστολόπουλον.

— Τὴν 18 Δεκεμβρίου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ροδεσίας κ. Κύριλλον, τὸν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων εἰδικὸν σύμβουλον τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Κωνστ. Κωνσταντόπουλον, τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητὴν κ. Εὐάγγελον Θεοδώρου, τὸν καθηγητὴν κ. Λουκόπουλον, τὸν γεωπόνον κ. Γριτσόπουλον, τὸν ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης πανοσ. ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελον καὶ τὴν κ. Ἡλιοῦ.

— Τὴν 21 Δεκεμβρίου τὸν Ἀντιπρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τ. ὑπουργὸν κ. Καλαμποκίαν, τὸν Γεν. Διευθυντὴν τοῦ Ν.Ι.Κ.Ε. ἱατρὸν κ. Καραντώνην, τοὺς ἀναχωροῦντας διὰ παραμεθορίους περιοχὰς ἱερεῖς καὶ φοιτητάς, τοὺς ὑποτρόφους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων μετὰ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν, τὸν Διευθυντὴν Τουριστικῆς Ἀστυνομίας κ. Χρ. Νικολουλίαν καὶ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ ΟΔΕΠ κ. Στεφανίδην.

Τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας

Εἰς συνέντευξίν του πρὸς τὴν Τηλεόρασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ραδιοφωνίας, ἣ ὁποία μετεδόθη τὴν 16 Δεκεμβρίου 1968, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος ἐτόνισεν, ὅτι ἡ κοινωνικὴ δράσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιλαμβάνει σήμερον 231 ἰδρύματα ποικίλης κοινωνικῆς ἀποστολῆς καὶ 1537 Φιλόπτωχα Ταμεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὰ φιλόπτωχα ταμεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διέθεσαν κατὰ τὸ 1967 πρὸς βοήθειαν τῶν πτωχῶν 14 ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Συνεχίζων, ὁ Μακαριώτατος εἶπεν, ὅτι διὰ τὴν νέαν γενεὰν λειτουργοῦν 174 ἰδρύματα. Εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν ὑπάρχουν 131 φοιτητικὰ καὶ μαθητικὰ οἰκοτροφεία τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου στεγάζονται 9000 περίπου φοιτηταὶ καὶ μαθηταί. Ἐπίσης, μερίμνη τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοῦν 29 ὄρφανοτροφεία, 14 τεχνικαὶ καὶ ἐπαγγελματικαὶ σχολαί, 20 ἐνοριακὰ συσσίτια, 29 παιδικοὶ σταθμοί, 26 γηροκομεῖα, 9 νηπιαγωγεῖα, 1 ἄσυλον ἀνιάτων κλπ. Ἀπὸ τοῦ 1970 πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ τὸ Νοσηλευτικὸν Ἰδρυμα Κληρικῶν Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον θὰ διαθέτῃ 140 κλινὰς.

Κανονισμὸς Οἰκονομικῆς Διαχειρίσεως

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερωνύμου καθρητίσθη ὁ «Κανονισμὸς Οἰκονομικῆς Διαχειρίσεως τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν», ὅστις τίθεται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1969.

Ὁ «Κανονισμὸς» ἀνταποκρίνεται: 1) Εἰς τὰς βασικὰς ἀρχὰς τῆς Λογιστικῆς, 2) εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 35 τοῦ Α. Ν. 2200/40, 3) εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς χρηστῆς διαχειρίσεως τῶν ἐσόδων τούτων καὶ 4) εἰς τὴν περιφρούρησιν τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν διαχειριζομένων ταῦτα. Ἐπίσης, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπὸ 1/1/1969 καταργεῖται ἡ περιφορὰ δίσκου εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς καὶ ἡ κάθε εἶδους συναλλαγὴ ἐπὶ τῶν παγκαρίων τῶν Ναῶν (ρέστα κ.λ.π.), εἰς ἐκτάκτους δὲ μόνον περιπτώσεις, θὰ περιφέρεται δίσκος ὑπὲρ συγκεκριμένου σκοποῦ κατόπιν εἰδικῆς ἐντολῆς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἡ κατάργησις τῆς περιφορᾶς δίσκου εἰς τοὺς Ἱερούς Ναοὺς κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ θορύβου καὶ τῆς διασπάσεως τῆς προσοχῆς τῶν πιστῶν κατὰ τὰς ἱερωτέρας στιγμὰς τῆς θείας λατρείας.

Τηλεγράφημα πρὸς τοὺς ἀστροναύτας

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος ἀπέστειλε πρὸς τοὺς τρεῖς Ἀμερικανοὺς ἀστροναύτας τὸ ἐξῆς συγχαρητήριον τηλεγράφημα:

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐκτιμῶσα κατ' ἀξίαν τὸ ἐπιτευγμά σας, ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἐκφράσῃ τὰ θερμότερα συγχαρητήρια τῆς καὶ τὴν χαρὰν τῆς διὰ τὴν πλήρη καὶ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν σας. Ταυτοχρόνως ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἐκφράσῃ τὴν πλήρη ἱκανοποίησίν της, διότι διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν, ἐγγυὲς εὐρισκόμενοι τῆς σελήνης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐξεπέμψατε ἀνὰ τὴν ὑφήλιον τὸ μήνυμα τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργίας τοῦ παντός καὶ παρ' ὑμῶν διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἀνεγνώσθησαν ἀπὸ τοῦ διαστήματος περικοπαί τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τοῦτο, ἀποτελοῦν λαμπρὰν καὶ μετὰ παρρησίας γενομένην ὁμολογίαν πίστεως, ἐστήριξεν ἀναμφιβόλως πολλὰς συνειδήσεις, αἱ ὁποῖαι εἴπερ ποτε ἄλλοτε ἔχουν εἶς τὴν ἐποχὴν μας ἀνάγκην στηριγμοῦ. Συγχαίροντες ὑμᾶς ἐγκαρδίως καὶ πάλιν διὰ τὴν πλήρη εὐδωσίαν τοῦ ἑγχειρηματός σας, εὐχόμεθα πάσαν εὐλογίαν καὶ εἰς τὰ ἐν τῷ μέλλοντι διαβήματά σας».

Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ σπουδάζουσα Νεότης

Τὴν Κυριακὴν, 1 Δεκεμβρίου 1968, ἐγένοντο αἱ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν προγραμματισθεῖσαι χάριν τῶν φοιτητῶν πνευματικαὶ ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους.

Τὴν πρωίαν ἐτελέσθη θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναον, τῇ συμμετοχῇ πυκνοτατοῦ ἐκκλησιασματος, αποτελουμένου ἀπο φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Πρωτευούσης. Παρεστησαν ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Στυλιανὸς Παττακὸς, ὁ Ὑφυπουργὸς Πρωεδρίας κ. Κ. Βοβολίνης, ὁ Ἱδρυτὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλιανὸς Κορρές, αἱ Σύγκλητοι τῶν Ἀνωτ. Σχολῶν, Καθηγηταὶ κ.α.

Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος, ὁστις καὶ ἐδεξιώθη τοὺς ἐπισήμους εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας.

Τὴν 11 π.μ. εἰς τὸ μνημεῖον Ἱερολοχιτῶν ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέησις καὶ κατετέθη στέφανος ὑπὸ ἀντιπροσωπείας φοιτητῶν.

Τὸ ἀπόγευμα, παρὰ τὰς δυσμενεστάτας καιρικὰς συνθήκας, ἐγένετο τελετὴ εἰς τὸ ἀσφυκτικὸν πληρωθῆν ἀμφιθέατρον τῆς Νομικῆς Σχολῆς, παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἰερωνύμου, Σεβ. Ἀρχιερέων καὶ Κληρικῶν, τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Στυλιανοῦ Παττακοῦ, τοῦ Ἱδρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλιανοῦ Κορρέ, καθηγητῶν τῶν Ἀνωτ. Σχολῶν κ. ἄ. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας φοιτητὰς ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος μέ θέμα: «Οἱ νέοι, ὁ προβληματισμός των καὶ ἡ Ἐκκλησία», μετὰ προηγουμένην εἰσηγησίαν καὶ προσλαλίαν τοῦ κ. Ἱδρυτάνεως. Ὁμοίως ὠμίλησαν πρὸς τοὺς φοιτητὰς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἰερώνυμος καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Στυλ. Παττακός.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Τὴν 8ην Νοεμβρίου 1968, παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Κοιν. Προνοίας κ. Πάτρα καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Λέσβου, ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Ἀγιάσων—Λέσβου τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς μεγαλοπρεποῦς κτιρίου, τὸ ὁποῖον ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης ἀνήγειρεν, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, διὰ τοὺς ἀνιάτους τῶν καὶ ἡ Ἐκκλησίας τοῦ τόπου, εἰς ἣν ὀφείλεται τὸ ὑπάρχον σήμερον εἰς τὴν Λέσβον πλοῦσιον δικτυον τῆς φιλανθρωπίας καὶ ὑπογραμμίσας τὴν ἀρμονικὴν καὶ καρποφόρον συνεργασίαν εἰς τὴν Μυτιλήνην μεταξύ Κράτους, Ἐκκλησίας καὶ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας εἰς ἔργα εὐποίας. Μετὰ ταῦτα ὠμίλησεν ὁ κ. Νομάρχης Λέσβου, ὁ Δήμαρχος Ἀγιάσου καὶ ὁ Δ/ντὴς τοῦ Ἰδρύματος. Τὸ ἐγκαινισθῆν Ἰδρυμα εἶναι δυνάμει 60 κλινῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας κ. Μελίτων ὠμίλησε τὴν 26ην Νοεμβρίου 1968 εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον τοῦ ἐν Βιέννῃ Ἰδρύματος Pro Oriente, τὸ ὁποῖον ἰδρύθη τὸ 1956 ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Βιέννης κ. Κόνιγς πρὸς προώθησιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Σεβασμιώτατος ὠμίλησε περὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τῆς Δ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ὑπογραμμίσας ὅτι ἡ ὀρθόδοξος θεολογικὴ προσφορά εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν δὲν εἶναι ἡ ἀναμενομένη, καίτοι εἰς τὴν Οὐφάλαν διὰ πρώτην φοράν ὑπήρξε «πλήρης καὶ ἐνεργὸς ἡ παρουσία τῆς καθ' ὅλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ «αἰσθητὴ ἡ ὀρθόδοξος θεολογικὴ συμβολή, εἴτε ὡς κριτικὴ εἴτε ὡς προσφορά».

Ὁ Ὅσιος Χαλκηδόνας ὑπεγράμμισε περαιτέρω τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ θεολογικῆς πλευρᾶς, ἡ ρωμαιοκαθολικὴ καὶ ἡ ὀρθό-

δοξος συμμετοχή ἐξυπηρέτησαν τὴν Συνέλευσιν, διὰ νὰ στραφῆ πρὸς καθολικώτερας, ὑπο τὴν ἐτυμολογικὴν τῆς λέξεως ἔννοιαν, ἀποψεῖς. Ἡ ἐναρκτήριος ὁμιλία τοῦ ὀρθοδόξου Μητροπολίτου Λαοδικείας τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας κ. Ἰγνατίου Χαζίμ καὶ ἡ ὁμιλία τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ Ἰησοῦ του πατρὸς Ροβέρτου Ἰουσι υπῆρξαν ἐντονα φωτεινὰ σήματα ἐν μέσῳ τῆς συνελύσεως καὶ ηγοῖσαν πρὸ αὐτῆς βαθεῖς πνευματικούς ὀρίζοντας».

Εἰς τὸ ἐρώτημα πῶς πρέπει νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν χριστιανικὴν πίστιν: κατ' ἔννοιαν κἀθετον, ἦτοι ἀποβλέπουσαν κυρίως καὶ πρωτίστως εἰς τὴν ἐπιστροφὴν, τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν τελείωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ; ἢ κατ' ἔννοιαν ὀρίζοντις, ἦτοι ἀκτιβιστικὴν, ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν κακῶν ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἠθικῆς τάξεως πραγμάτων ἐν τῷ κόσμῳ;—ὁ Σεβασμιώτατος Χαλκηδόνος ἀπαντᾷ προσφυῶς: «Οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ οὐδέποτε διεκριναν μεταξὺ «καθέτου» καὶ «ὀρίζοντις» προσανατολισμοῦ, διότι ἡ θεολογία τῶν εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ συνόλου ὁραματος καὶ πράγματος, ἦτο μία θεολογία τῆς ὅλης δημιουργίας, μία θεολογία κοσμικῆς διαστάσεως, θεολογία τοῦ Θεανθρώπου, «Ὅστις ἔγινε «σαρκοφόρος», διὰ νὰ ἀποβῆ ὁ ἀνθρώπος «πνευματοφόρος». Μία τοιαύτη θεολογία μᾶς χρειάζεται σήμερον. Ἔχομεν ἀνάγκην ἀνανεώσεως τῆς θεολογίας εἰς τὰς πατερικὰς πηγὰς. Τοῦτο οὐδόλως σημαίνει ἐπιστροφὴν εἰς τὰ ὀπίσω, ἀλλ' ἐπιστροφὴν ἀπὸ τοῦ κατακεραματισμοῦ εἰς τὸ ὁλόκληρον, πρόσληψιν τοῦ προφητικοῦ στοιχείου».

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας πρόβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν μητροπολιτικῶν ἐδρῶν, ἐκλέξασα τὸν πανοσ. ἀρχιμ. Μεθόδιον Φουγίαν διὰ τὴν Μητρόπολιν Ἀξώμης, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαρεώτιδος Βαρνάβαν διὰ τὴν Μητρόπολιν Πηλουσίου, τὸν πανοσ. ἀρχιμ. Παῦλον Λύγκρην διὰ τὴν Μητρόπολιν Ἰωαννουπόλεως, τὸν πανοσ. ἀρχιμ. Παῦλον Βαρνάβαν διὰ τὴν Μητρόπολιν Καλῆς Ἐλπίδος (Καίηπ Τάουν), τὸν πανοσ. ἀρχιμ. Κύριλλον Παπαδόπουλον διὰ τὴν Μητρόπολιν Ροδεσίας, τὸν πανοσ. ἀρχιμ. Νικόδημον Γαλιασιῶν διὰ τὴν Μητρόπολιν Εἰρηνοπόλεως, τὸν πανοσ. Παῦλον Σύρον (Ἀραβ) διὰ τὴν Μητρόπολιν Ἐρμουπόλεως (Κάιρον), τὸν πανοσ. ἀρχιμ. Διονύσιον Χατζηβασιλείου ὡς Ἐπίσκοπον Ἡλιουπόλεως καὶ τὸν πανοσ. ἀρχιμ. Ἀρίσταρχον Μαυράκη ὡς Βοηθὸν Ἐπίσκοπον Μαρεώτιδος.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τὴν 24 Νοεμβρίου 1968 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς βαθύτατον γῆρας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραϊθῶ Πορφύριος Γ'.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς ἱστορικῆς Ἱερῶς Μονῆς τοῦ θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, συμφώνως πρὸς τὸ Καταστατικὸν τῆς Μονῆς, πρέπει νὰ ἐκλέξῃ νέον Ἀρχιεπίσκοπον ἐντὸς 50 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρείας τοῦ θρόνου.

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Σινᾶ εἶναι αὐτόνομος, τελοῦσα ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ἐποπτείαν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ Πατριάρχης τοῦ ὁποίου ἐνθρονίζει τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανὸς ἐπεσκέφη μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Συνέδρων τὴν 11 καὶ 12 Νοεμβρίου 1968 τὰς ἐδρας τῶν Ἐπαρχιῶν Σλαονίας καὶ Μπανιολούκας, αἱ ὁποῖαι ἐδοκιμάσθησαν σκληρῶς κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι ὠμίλησαν εἰς τοὺς λόγους τῶν περὶ ὁμονίας καὶ εἰρηνικῆς συμβιώσεως τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῶν καθολικῶν καὶ τῶν μουσουλμάνων. «Τὸ πνεῦμα τοῦ οἰκουμηνισμοῦ—ἐτόνισεν ὁ Μακαριώτατος—πρέπει νὰ βασιλεύῃ ἐντὸς

ὅλων ἡμῶν καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Ἄλλ' ἡ συνεργασία ἐπὶ τοῦ οἰκουμηνικοῦ πεδίου πρέπει νὰ εἶναι εἰλικρινῆς καὶ τιμία. Ὁλόκληρον τὸν οἰκουμηνισμὸν ἀτενίζομεν ἀπὸ τὴν σκοπιὰν καὶ τὰ πλαίσια τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διότι μόνον οὕτω θὰ ἐκπληροῦται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει πότε θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐπανενώσεως τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Χρέος μας εἶναι νὰ εἰσφέρωμεν τὴν ἀγάπην μας καὶ τὸν κόπον μας διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν». Συνεχίζων, ὁ Μακαριώτατος εἶπεν, ὅτι αἱ κρατικαὶ Ἀρχαὶ πρέπει νὰ βοηθήσουν τὴν Ἐκκλησίαν, διότι αὕτη φροντίζει νὰ δημιουργήσῃ καλοὺς ἀνθρώπους.

—Τὴν 13 Νοεμβρίου 1968 συνητήθησαν εἰς καθολικὸν μοναστήριον πλησίον τῆς Λιουμπλιάνας οἱ ἀρχισυντάκται τῶν ὀρθοδόξων φύλλων «Πραβοσλάβλιε» καὶ «Γκλάσνικ» καὶ τῶν καθολικῶν φύλλων «Γκλάς Κόντσίλα», «Ντρούζινα» καὶ «Μπλαγκοβ.στι».

Οἱ μετασχόντες τῆς συναντήσεως συνεφώνησαν τὰ ἑξῆς:

1. Πρὸς ἀμοιβαίαν ἐνημέρωσιν ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας αἱ τρεῖς Συντάξεις τακτικῶς θὰ ἀνταλλάσσουν ἀμοιβαίως πληροφορίας ἀπ' εὐθείας. Αἱ πληροφορίες αὗται θὰ περιέχουν πρωτίστως εἰδήσεις περὶ τῶν τρεχουσῶν ἐξελίξεων ἐντὸς τῶν Ἐκκλησιῶν μας.

2. Ἐκάστη ἐκ τῶν εἰρημένων ἐφημερίδων θὰ καθιερώσῃ τακτικὴν στήλην, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δημοσιεύωνται αἱ πληροφορίες αὗται.

3. Αἱ Συντάξεις θὰ ἀποκαταστήσουν τακτικὰς ἀμοιβαίας συσκέψεις προκειμένου περὶ δημοσιεύσεως συζητησίμων θεμάτων καὶ ἄλλης.

4. Παρακαλοῦνται ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ Ἐπισκοπικαὶ Συνελεύσεις Γιουγκοσλαβίας, ὅπως πληροφοροῦν ἀπ' εὐθείας καὶ ἐγκαίρως τὰς Συντάξεις περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῶν ἀποφάσεών των, ἰδίᾳ τῶν ἐχουσῶν σημασίαν διὰ τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν τῶν δημοσιευμάτων τῶν ἐφημερίδων.

5. Καὶ αἱ τρεῖς Συντάξεις θὰ ἐντείνουν καὶ θὰ συντονίσουν τὴν προσπάθειάν των διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς χριστιανικῆς κοινῆς γνώμης μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς μῆδος καὶ τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας, καὶ ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων καὶ τῆς νεολαίας, τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου καὶ τὰ δῆμοσια ἤθη.

6. Αἱ Συντάξεις θεωροῦν, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ζητηθῆ τὸ ἑξῆς: Ὅταν τὰ μέσα τηλεπικοινωνιῶν χειρίζονται θέματα σχετικὰ πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, πρέπει καὶ εἰς τοὺς ἐκπροσώπους μας νὰ ἐπιτραπῆ ἰσότημος ἐμφάνισις πρὸς πληρεστέραν καὶ ἀντικειμενικώτεραν ἐνημέρωσιν τοῦ κοινού.

7. Καὶ αἱ τρεῖς Συντάξεις ταχέως θὰ προβοῦν εἰς τὴν συλλογὴν ἐνημερωτικοῦ ὕλικου (ἐγγράφων) περὶ τοῦ οἰκουμηνικοῦ ἔργου.

8. Καὶ αἱ τρεῖς Συντάξεις θὰ ἀνταλλάσσουν ὕλικον πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἡ προσεχὴς συνάντησις τῶν ἐκπροσώπων τῶν τριῶν Συντάξεων θὰ πραγματοποιηθῆ τὸν προσεχῆ Φεβρουάριον.

—Ἡ θρησκευτικὴ ἐφημερίς τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου «Πραβοσλάβλιε» εἰς τὸ φύλλον τῆς 21 Νοεμβρίου 1968 γράφει, ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς UNICEF ναυλωθέν ἑλληνικὸν πλοῖον μετέφερεν ἐκ Πειραιῶς εἰς Νιγηρίαν 100 τόνους ὀρούζης καὶ 220.000 κονσέρβας γάλακτος ὡς δῶρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰ θύματα τῆς ἐν Νιγηρίᾳ συρράξεως. Ἡ ἐφημερίς προσθέτει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Μακαριώτατου Προκαθημένου αὐτῆς κ. Ἱερωνύμου ἀπέστειλε καὶ 8.425 δολλάρια δι' ἀγορὰν κονσερβῶν κρέατος.

—Τὸ ἐπίσημον Δελτίον τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας «Γκλάσνικ» δημοσιεύει εἰς τὸ ἀρτι ληφθέν φύλλον τοῦ Σεπτεμβρίου 1968 περίληψιν τῆς ἐγκυκλίου τῆς Ἱερῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, περὶ τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς ὑπογεννητικότητος τοῦ πληθυσμοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Κύριλλος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Σοβιετικῆς ἑνώσεως εἰς τὴν Σόφιαν τὴν 2 Νοεμβρίου 1968, προυπαντηθεὶς εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ὑπὸ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Συνεδρῶν.

—Τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1968 ἐγένοντο ἑορταστικά ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ συμπληρωσῇ ἑκατὸν ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βιδινίου κ. Νεοφύτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπενεμήθη τὸ παράσημον «Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου» Α' τάξεως.

—Ἐξεδόθη ἡ Ἐπετηρὶς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας «Ἁγ. Κλήμης Ἀχρίδος», Σόφια, τομος ΧVΙ (XLII), (1966-1976), τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐπισκοποὺ Μακαριοπόλεως Νικολάου, ἑορταστικά ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ 600ῃ ἐπετείῳ (1363-1963) ἀπὸ τῆς μακαρίας κοιμήσεως τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου Τυρνόβου καὶ τῇ 40ῃ ἐπετείῳ (1923-1963) ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας (Θεολογικῆς Σχολῆς), αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1963.—Καθηγητοῦ Ἡλίας Τσόβεσκυ, Αἱ περὶ προσεγγίσεως καὶ ἑνώσεως διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.—Καθηγητοῦ Τόντορ Σάμπεφ, Οἱ βίοι τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος Ἀχρίδος ὡς ἱστορικὴ πηγὴ.—Ἐφημερίῳ Σεργίου Γιαζατζήφ, Αἱ ἀμοιβαῖαι σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.—Καθηγητοῦ Ἰβάν Σ. Μάρκοβσκυ, Οἱ Ψαλμοὶ (ἐξηγητικὴ ἔρευνα).—Καθηγητοῦ Τόντορ Δ. Τοντόρωφ, Τὸ κήρυγμα εἰς τὴν Βουλγαρίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Συνήλθε προσφάτως ἐν Ρώμῃ ἡ ὀλυμέλεια τῆς ἐπὶ τῇ χριστιανικῇ ἐνότητι Γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ. Τὰ μέλη τῆς Γραμματείας ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τῆς Α. Ἁγιότητος τοῦ Πάπα Παύλου Στ', ὅστις ὀμιλῶν πρὸς αὐτὰ ἔδωκε κατευθύνσεις διὰ τὴν συνέλιον τοῦ ἔργου τῶν καὶ κατέκρινε τὴν σπουδὴν, μετὰ τῆς ὁποίας ὄρισμένοι φίλοι τῆς ἐνότητος ἐσπευσαν νὰ λάβουν αὐθαίρετους πρωτοβουλίας, αἵτινες ἀντὶ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος, ἀπομακρύνουν αὐτήν. Τοιαύτη σπουδὴ λ.χ. ἐπεδείχθη εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐν μυστηρίοις κοινωνίας Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων.

—Τὸ ἐν Ρώμῃ ρωμαιοκαθολικὸν λειτουργικὸν συμβούλιον ἐπέκρινε νέαν ἱεράν ἀκολουθίαν τοῦ βαπτίσματος τῶν βρεφῶν. Εἰς αὐτὴν οἱ γονεῖς τοῦ βρέφους λαμβάνουν συμβολικῶς ἐνεργὸν μέρος, ἀνάλογον πρὸς τὰς εὐθύναις, τὰς ὁποίας ὑπέχουν ὡς πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων τῶν.

Ἐσαύτως, τὸ λειτουργικὸν συμβούλιον ἠσχολήθη περὶ τὴν ἐκλογὴν νέας σειρᾶς βιβλικῶν ἀναγνωσμάτων κατὰ τὰς Κυριακὰς τοῦ ἔτους, περὶ τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἱεράς νυχθημέρου ἀκολουθίας, τὴν ὁποῖαν τελοῦν οἱ ἱερεῖς καὶ περὶ τὴν σύνταξιν νέας ἱεράς νεκροσίου ἀκολουθίας, ἧτις θὰ τονίζη περισσότερο τὴν ἑλιπίδα.

—Ὀμιλῶν κατὰ τὴν «Ἡμέραν τῆς καθολικῆς ἐφημερίδος», ὁ Πάπας Παῦλος Στ' ἐξήρξε τὴν σπουδαιότητα καὶ τὸν προορισμὸν τῶν ρωμαιοκαθολικῶν ἐφημερίδων καὶ ηὐλόγησε πατρικῶς πάντας τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς δημοσιογράφους.

—Θεωρεῖται πιθανὴ ἡ σύγκλησις κοινοσίου ἐντὸς τῶν ἡμερῶν πρὸς ὀνομασίαν νέων καρδινάλιων.

—Ἡ Γαλλικὴ Ἱεραρχία, ἐρμηνεύουσα τὴν «περὶ ἀνθρωπίνης ζωῆς» παπικὴν ἐγκύκλιον, δὲν ἀποκλείει τελείως τὴν κατόπι κοινῆς σκέψεως καὶ ἀποφάσεως τῶν συγύζων ἀποφυγῆν τῆς τεκνογονίας εἰς τινὰς σοβαρὰς περιπτώσεις συγκρούσεως καθηκόντων. «Ὅταν εὐρίσκειται τις πρὸ συγκρούσεως καθηκόντων... ἡ πατροπαράδοτος συνέσις συνιστᾷ, ὅπως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐκλέξη τις τὸ σπουδαιότερον καθήκον».

—Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐντόνων συζητήσεων περὶ τῆς αὐτῆς παπικῆς ἐγκυκλίου, οἱ ἐπίσκοποι τῶν Η.Π.Α. ὑπέγραψαν

ἕγγραφο, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑποστηρίζεται ἡ διδασκαλία τοῦ πάπα Παύλου Στ'.

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Καρδινάλιου κ. Ἀντωνιούτι, οἱ μοναχοὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀνέρχονται σήμερον εἰς 355.299 (ἐκ τῶν ὁποίων 199.038 εἰναι ἱερεῖς) καὶ κατανέμονται ὡς ἑξῆς: Εὐρώπη 206.664, Ἀφρική 21.256, Βόρειος Ἀμερική 48.785, Λατινικὴ Ἀμερική 26.615, Ἀσία 24.768 καὶ Ὠκεανία 7.151. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναζουσῶν ἀνέρχεται εἰς 1.062.882. Ἡ κατ' ἠπιέρους κατανομή των ἔχει ὡς ἑξῆς: Εὐρώπη 625.128, Ἀφρική 29.975, Βόρειος Ἀμερική 217.139, Λατινικὴ Ἀμερική 123.125, Ἀσία 37.300 καὶ Ὠκεανία 20.165.

(+)**Ο Π. ΠΕΤΡΟΣ STRUVE**

Ἐξ αἰτίας αὐτοκινήτου δυστυχήματος ἐξεδήμησεν πρό τινος εἰς Κύριον ὁ αἰδεσιμώτατος π. Πέτρος Στρινε, εἰς τῶν ἐκλεκτῶν ἐκπροσώπων τῆς Ὁρθοδόξιας εἰς τὴν σύγχρονον Γαλλίαν. Τεκνον ἐπιφανῶν Ρώσων φυγάδων, ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου καὶ ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν, παρακολούθησας ταυτοχρόνως θεολογικά μαθήματα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἁγίου Σεργίου Παρισίων. Πατὴρ τεσσαρῶν τέκνων καὶ ἑξασκῶν τὴν ἱατρικὴν, ἦτο ἐπὶ μακρὰ ἐτῆ τὸ κεντρικὸν στέλεχος τῆς Ὁρθοδόξου νεανικῆς κινήσεως τῶν Παρισίων, τῆς ὁποίας ἄλλοι διαπρεπεῖς ἦγεται ὑπήρξαν κατὰ καιροὺς οἱ π. Σέργιος Βουλγακόφ, Ζανδερ, Ζενκόφσκυ, Μενεμουρ, Ση...εμανν κ.ἄ. Παράδειγμα ἀτασθασίας, ἐργατικότητος καὶ φιλοξενίας, ἦτο ἡ ζῶσα ἐκφρασίς τῆς ἀποστολικῆς χαρισματοῦχου ζωῆς τοῦ λαϊκοῦ μέλους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἰπὸ πενταετίας ἔχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἀνέλαβε τὴν γαλλόφωνον ἐνορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Παρισίων, συγκεντρώσας περὶ ἑαυτὸν πλήθος νέων πιστῶν. Εἰς τὴν Ἑνορίαν του προσεφέρετο ἀνελλιπῶς ἡ Κατήχησις πρὸς ἀπίστους οἱ ὁποῖοι, γοητευθέντες ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν, προσήρχοντο διὰ νὰ βαπτισθῶν. Εἰς τὴν ἀποχριστιανοποιημένην Γαλλίαν ἀνεβίωσεν οὕτω καὶ ἀπὸ πλευρας Ὁρθοδόξου ὁ θεσμὸς τῶν «Κατηχομένων» καὶ «νεοφωτισθέντων» πιστῶν. Παραλλήλως, ὁ Νὰός του ὑπήρξεν πρότυπον ποιμαντικῶν κέντρων, εἰς τὸ ὅποιο εὕρισκον πνευματικὴν τροφοδοσίαν καὶ καθοδηγήσιν ἀπύπολλοι νέοι Ὁρθόδοξοι χριστιανοί. Ταύτοχρόνως ἡ Ἑνορία αὕτη ἀπέτελεσε κέντρον πραγματικῆς ἐπαφῆς μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, πυρῆνα ἐνὸς ὑγιοῦς οἰκουμενισμοῦ.

Αἱ πνευματικαὶ αὐταὶ δραστηριότητες τοῦ π. Πέτρου Στρινε ἐστηρίζοντο ἐπὶ μίᾳ πλουσίᾳ πείρας τῆς Ὁρθοδόξου μυστηριακῆς καὶ λειτουργικῆς ζωῆς, ἐπὶ ἐνὸς γνησιοῦ ἐκκ.σιαστικῆς ὑφ.νῆ.ατος καὶ ἐν ταυτῷ ἐπὶ τῆς βάσεως, τὴν ὁποῖαν τοῦ παρεῖχεν ἡ πλήρης ἐμπειροχὴ καὶ τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ τὸν πόνον τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Διότι ἐξήσκει μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ ἔζη, ἀφιερῶντων τὰ ἀπογεύματα, τὰς νύκτας καὶ τὰς ἐλευθέραις ἡμέρας του εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἐνορίας του. Διεκρίνετο διὰ τὴν βαθειὰν καὶ πλήρη θεολογικὴν κατάρτισιν. Πέραν τῶν σπουδῶν του εἰς τὸν Ἅγιον Σέργιον, ὑπήρξεν καὶ ὁ ἴδιος ἐργάτης καὶ ἐρευνητὴς τῆς Θεολογίας. Ἐκ τῶν ἄρθρων του ἀναφέρωμεν τὸ «Le controle des sainesances-Jalons pour une perspective orthodoxe», Messenger Orth. doxe, No 17 σελ. 48 κ.ἑ., τὸ ὁποῖον μεταφρασθὲν καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐνεποίησεν βαθυτάτην ἐντύπωσιν. Ἀπὸ τριετίας δὲ διηύθυνε τὴν Ὁρθόδοξον πτέρυγα μίᾳ διομολογιακῆς σειρᾶς ἐκλεκτῶν θεολογικῶν ἐκδόσεων, φεροῦσης τὸν τίτλον «Églises en dialogue», μίᾳ τῶν ἐπιτυχεστέρων οἰκουμενικῶν ἐκδοτικῶν προσπαθειῶν τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Ὁ πρόωρος θάνατός του (42 ἐτῶν) δὲν ἀποτελεῖ μόνον βαθύ πένθος δι' ὅσους τὸν ἐγνώρισαν, δὲν δημιουργεῖ ἀπλῶς δυσαναπλήρωτον κενὸν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ συνιστᾷ καὶ μίαν ἐντονωτάτην κλήσιν πρὸς τοὺς νέους πιστοὺς, ἰδίως τοὺς θεολόγους, διὰ σοβαρὰν καὶ ὀλοκληρωτικὴν ἀφιέρωσιν εἰς τὴν ἀληθῆ θεολογικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 63/2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ἐνὸς τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Θεράποντος Ζωγράφου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν Ἰμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14ῃ Δεκεμβρίου 1968.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΝΕΑΙ ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1969

Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Περιοδικῶν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» καὶ «ΘΕΟΛΟΓΙΑ», κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 1968 ἀπεφάσισε τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν συνδρομῶν τῶν ὡς ἄνω Περιοδικῶν καὶ τῶν τιμῶν τῶν πωλουμένων τόμων αὐτῶν ὡς ἐξῆς:

Ἐκαστος τῶν εἰσέτι μὴ ἐξαντληθέντων τόμων τῶν παρελθόντων ἐτῶν διατίθεται εἰς τὰς κάτωθι τιμὰς:

Α) Διὰ συνδρομητὰς ἐσωτερικοῦ:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (1950-1967) κατὰ τόμον 100 δρχ.
«ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» (1952-1967) » » 50 »
«ΘΕΟΛΟΓΙΑ» (1951-1967) » » 200 »

Β) Διὰ συνδρομητὰς ἐξωτερικοῦ:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (1950-1960) κατὰ τόμον 8 δολ.
«ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (1961-1967) » » 6 »
«ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» (1952-1960) » » 4 »
«ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» (1961-1967) » » 3 »
«ΘΕΟΛΟΓΙΑ» (1951-1967) » » 12 »

Συνδρομαὶ διὰ τὸ ἔτος 1969:

Α) Ἐσωτερικοῦ:

1) «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» κατὰ τόμον.....100 δρχ.
2) «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» κατὰ τόμον.....50 δρχ.
3) «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» κατὰ τόμον.....200 δρχ.

Β) Ἐξωτερικοῦ:

1) «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» κατὰ τόμον.....4 δολ.
2) «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» κατὰ τόμον.....2 δολ.
3) «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» κατὰ τόμον.....12 δολ.

Διὰ τοὺς φοιτητὰς τῶν Ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ἰδρυμάτων, τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, μαθητὰς τῶν Γυμνασίων καὶ τοὺς Καθηγητὰς ἐν τῇ Μέσῃ Ἐκπαιδεύσει, καθορίζεται ἡ ἔτησίαν συνδρομὴ τούτων μὲ ἑκπτώσιν 50%.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΙΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ: Δραχμαὶ 100 ἔτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ: Δολλάρια 4 ἔτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ κατὰ τὸ ἔτος 1968 συνεργάται τῆς «Ἐκκλησίας».

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου, Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως.

Ἐόρτια Γράμματα.

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, «Ἐκκλησία», ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μητροπολίτου Καλαβρίας Αἰμιλιανοῦ, Θέματα ἐν ὄψει τῆς Συνόδου.

Ἀρχιμ. Τιμοθέου Κοντομέρκου, Προϊσταμένου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν, Ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἀπόδημοι.

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

Προκήρυξις ἐκλογῆς Διακόνου.

Νεαὶ τιμαὶ συνδρομῶν τοῦ ἔτους 1969.

(†) Ὁ π. Πέτρος Struene.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
Ἀθῆναι, Ἰασιῶ 1 — Τηλέφ. 710.734.